

Clark Darlton

EXPERIMENTY S ČASEM

Přeložila Anna Štorkánová

1.

Večer začalo sněžit. Když se sněhové vločky rudě zatřpytily v paprscích zapadajícího slunce, poručík Bogomal věděl, že je tu zima. Krvavě rudé slunce Zeta Auriga klouzalo za hory. Jeho paprsky byly právě tak silné, aby pronikly sněhovou clonou. Pak se setmělo.

Když poručík ráno vyšel ze stanice, svět se změnil. Skalnaté údolí bylo po-

kryté téměř dvaceti centimetrovou vrstvou sněhu. Bylo jasno a na obzoru se objevil narudlý proužek. Poručík se otřásl. Na planetě Zeta Auriga II panovalo drsné klima, přesto byla jen málokdy taková zima, aby padal sníh. Průměrná teplota se pohybovala kolem nuly.

Bogomal se otočil: „Seržante! Polezte ven! Nepřipomíná vám ten sníh Zemi?”

Seržant Maguto uplácal kouli a hodil ji po poručíkovi.

„Sníh! To už tu dlouho nebylo. Rok na téhle šílené planetě trvá pět pozemských let. Doufejme, že nás brzy vystřídají.”

„Půlku zimy tady budeme muset ještě vydržet. Nejsme sami, je tu deset dalších stanic. Tohle je docela pěkná koloniální planeta, ale podle mého názoru až moc samostatná. Dávají nám jasně najevo, že naše přítomnost je nežádoucí.” Seržant zvažněl.

„Co si myslíte o hlášeních, která přicházejí v poslední době, poručíku? Moc toho sem neproniklo, ale i to málo stačí.

Muselo dojít k útoku na Zemi. Víte, kdo jsou Strážci času?”

„Myslím, že pocházejí z Magellanova mračna. Taky se jim říká Dvojkondiční nebo Časová policie. Perry Rhodan se svými

lidmi se prý dopustil časového zločinu a nyní ho stíhají." Seržant hodil kouli do údolí. „Dobře, že s tím nemáme nic společného. Tady jsme v bezpečí."

Nad horami se objevil rudě žhnoucí kotouč Zety Aurigy. Její bílý souputník nebyl vidět, protože v tuto roční dobu byl v zákrytu. K oběhu potřeboval přesně tři roky. Zeta Auriga se nalézala ve vzdálenosti tři tisíc sedmi set padesáti světelných let od Země.

Solární impérium zahrnovalo mnoho podobných malých autarkních koloniálních planet, které byly nyní závislé na Zemi pouze vojensky. Často trvalo ně-

kolik generací, než se takový svět stal potravinově soběstačný, ale tato snaha odsouvala budování vojenských zařízení. O ta se starala Země. Udržovala na těchto planetách základny spojené hyper vysílačkami s vrchním velením solární flotily v Terranii. Bogomal se vrátil do bunkru. Šlo o malou zaměřovači stanici s citlivými přístroji, schopnými lokalizace na vzdálenost několika světelných let. S jejich pomocí se snadno určil cizí objekt. V malém vzdušném přístavu u hlavního města Zety stálo několik lodí solární flotily.

Bogomal ze zvyku mrkl na obrazovky rozmístěné po stěnách. Pod nimi byly přístrojové desky. Ručička na jedné ze stupnic dosáhla k červené značce.

Maguto přistoupil blíž a podíval se na monitor nad stupnicí. Na něm byl zobrazený určitý sektor vesmírného prostoru a v něm několik hvězd, jejichž jména byla uvedena v seznamu. Hvězdy ale Maguta nezajímaly. Dálkový lokátor registroval objekt, který musel být mnohem menší než hvězda a o hodně blíž.

Ručička překročila červenou zónu a vstoupila do modré. Tím bylo jednoznačně prokázáno, že objekt se blíží.

Bogomal zavolal na základnu, odkud mu oznámili, že žádná loď neodstartovala ani není očekávána.

Poručík Bogomal vyhlásil poplach.

Přibližování neznámého objektu už dávno nemuselo znamenat nebezpečí. Občas se stávalo, že cizí národy objevily planetu a přistály na ní. Většinou se jednalo o přátelské bytosti, které s kolonisty navázaly obchodní styky. Něco jako útok zažila planeta naposledy před šedesáti lety. Tři cizí lodě bez varování svrhly bomby na Zetu Aurigu II a byly zneškodněny pozemským vojskem.

„Doufejme, že to není Strážce času,“ zavrčel Maguto. „Jestli jsem rozuměl zprávám ze Země, jsou Dolani hodně nebezpeční. Mají neproniknutelné ochranné clony a střílejí intervalovými děly.“

„Taky vždycky musíte myslet na nejhorší. To by byla hodně velká náhoda, kdyby nás tady Dolan našel.“

V okamžiku, kdy byly stanoveny souřadnice cizího objektu, ze vzdušného přístavu odstartoval křižník. Z objektu se mezitím vyklubala tři tělesa s průměrem sto metrů. To odpovídalo údajům o rozměrech Do lanu.

Křižník se k objektům přiblížil na tři světelné minuty. Poslal hlášení, ale pak bylo spojení náhle přerušeno a od toho okamžiku byl křižník pohřešovaný.

Plukovník Fu Manschu, velitel pozemské vojenské jednotky, vyhlásil poplach. Veškerá práce na koloniální planetě byla zastavena a obyvatelstvo se ukrývalo.

Plukovník navázal spojení se Zemí, podal hlášení a přepnul na příjem,

O pět minut později opustil radiostanici.

Věděl, že není záchrany.

Přesto nevydal rozkaz, aby se jeho lidé stáhli. Přestože se to zdálo beznadějně, chtěl se protivníkovi postavit. Jeho malá flotila v sevřeném útvaru opustila planetární systém a zamířila k lokalizovaným objektům.

Těsně před útokem se plukovník Fu Manschu pokusil o navázání kontaktu s neznámými.

Odpověď přišla v podobě pětidimenzionální palebné vlny. V

posledním okamžiku plukovník vyslal nouzový signál - a pak jeho flotila přestala existovat.

Koloniální planeta byla vydána napospas útočníkovi.

Útočníkem byli tři Dvojkondiční, kteří se svými černými Dolany disponovali silou schopnou vymýtit celé planetární soustavy. Zničení malé pozemské flotily pro ně neznamenal ani snížení rychlosti. Minuli čtvrtou planetu a ušetřena zůstala rovněž třetí, nyní v zákrytu za sluncem. Nepodplatitelné přístroje Strážců času ukázaly, že obyvatelná a osídlená je druhá planeta. Tím se automaticky stala cílem útoku. Přístroje dále určily, že obyvatelé jsou pozemského původu, což byl současně rozsudek smrti. Tři Dolani nepatrně korigovali kurs a zamířili k planetě Zeta Auriga II. •

Poručík Bogomal a seržant Maguto nemohli dělat vůbec nic.

„Seržante," řekl poručík, „co kdybychom se oblékli a šli ven? Docela rád bych se ještě prošel ve sněhu."

Maguto jen přikývl. Navlékl si parku, pohlédl na zeď, kde visela jeho zbraň, a pokrčil rameny.

Oba muži vyšli do údolí. Mrzlo a sníh jim skřípal pod nohama. Rudé slunce stálo vysoko na ledově zeleném nebi.

„Ještě jednou jsem si přečetl zprávy, které jsme obdrželi," řekl poručík. „Nemyslím, že se útok Dolanů dá přežít."

Maguto odpověděl: „Naše stanice je nejdlehlější. Proč by ty nestvůry ničily celou planetu? Nejspíš napadnou jen sídliště."

Bogomal šel dál. Věděl, že seržant uklidňuje jen sám sebe.

Řekl: „Nikdy tu nebylo tak jasno, seržante. Ještě se ochladí."

Maguto neodpověděl. Díval se k jihu, kde se nad horami objevila růžová záře a neustále sílila.

Zpráva o zániku planety Zeta Auriga II byla jednou, z mnoha, které došly na Zemi. Později už nikdo nedokázal říct, jak dorazila k Zemi a kdo ji odeslal, protože nikdo nepřežil.

Tyto Jobovy zvěsti byly zasílány na

Měsíc, který byl přestavěn na největší průmyslové středisko, jaké kdy existovalo. Hluboko pod povrchem tohoto souputníka

Země se nalézaly obří loděnice, ve kterých běžela výroba na plné obrátky. Pod vrstvou měsíčních kamenů spočíval i gigantický pozitronnický mozek NATHAN, nejdrahocennější rádce moderního lidstva. Měsíc skrýval i další tajemství: Asera Kina, jediného Dvoj-kondičního, který se dostal do zajetí Pozemšťanů.

Aser Kin, tvor podobný Halut'anovi, byl nesmiřitelný. Stále byly podnikány pokusy o navázání kontaktu s touto bytostí, ale mamě.

Toho dne se v konferenční místnosti sešli Reginald Bull, Julian Tifflor a Allan D. Mercant. Jakmile se posadili, Bull ukázal na štos došlých hlášení.

„Naše postavení je stále horší," řekl. „Máme jedinou šanci. Aser Kin si musí uvědomit, že je pod vlivem svého symbionta. Pokusili jsme se mu sdělit, že Tro Khon chtěl tomuto vlivu uniknout, ale nepodařilo se nám to. Snažili jsme se mu vysvětlit, že se symbionta může zbavit jen když mu pomůžem. On ale na každé pokus o sblížení reaguje útokem. Už nevíme, co s ním."

„To já taky nevím," řekl Mercant. „Tím, že jsme zničili líheň symbiontů, jsme protivníkovi zasadili velkou ránu. Dolani jsou v podstatě spojenci symbiontů, zatímco Dvoj-kondiční si sice hrají na pány, ale ve skutečnosti jsou loutkami bez vlastní vůle. Kdyby se nám podařilo zbavit je vlivu symbiontů, stali by se určitě našimi spojenci. To by měl být náš cíl."

„Ale jak se s ním domluvit?" zeptal se Bully. „Aser Kin nám nevěří a můžeme bejt rádi, že s námi vůbec mluví. :Musíme najít jiný řešení."

Mercant řekl: „Dvoj-kondiční napadají naše koloniální planety. Nemůžeme jim v tom zabránit. Jsem přesvědčený, že bychom odvrátili druhý útok na Zemi, ale třetí už ne. Ještě nikdy jsme neměli nebezpečnějšího protivníka. Obětoval bych svou pravou ruku, abych našel řešení."

„Chybí nám Perry Rhodan," dodal Bully. „Kdybychom aspoň

věděli, jestli ještě žije..."

Nedaleko od konferenční místnosti stálo na dvou sloupovitých nohou v jasné osvětlené komoře z terkonitové oceli monstrum vysoké čtyři metry, silné jeden a půl metru, široké téměř tři metry na dvou sloupovitých nohou. Vnější vzhled se podobalo Haluťanovi, ale bylo vyrobeno ze Super-Atronital-Composita. Tento materiál byl syntoplastexotickou sloučeninovou slitina a jeden kilogram tohoto materiálu stál Čtyři sta tisíc solarů. Byl jedenadvacetkrát pevnější a odolnější než nejlepší terkonitová ocel. Bod tání měl osmdesát jeden tisíc stupňů Celsia.

Monstrum byl robot, paladin. Jeho váha byla v podmínkách zemské gravitace téměř tři a půl tuny.

Protože se podobal Haluťanovi, měl polokulovou hlavu, která bez přechodu spočívala na trupu. Kovový trup byl potažen černou plastovou kůží. Délka sloupovitých nohou byla jeden a půl metru, výška hlavy půl metru, takže na vlastní tělo zbývaly dva metry.

Lebka byla rozdělena na dvě paluby. Pro Sigance, jejichž průměrná výška byla patnáct centimetrů, tu bylo místa dost. Na horní palubě byla centrála ovládání zbraní. Poručík Dart Hulos odtud řídil bojové prostředky robota, obsluhoval raketomet a přístroje, které sloužily k útoku i k obraně.

Ve spodní palubě byla centrála majora Harla Defina, velitele speciálního robota. Za pomoci galerie obrazovek mohl sledovat vnější prostředí, jako by stál venku. Jeho místem bylo speciální křeslo, ve kterém při nasazení paladina spočíval bez hnutí se sériovou přilbou na hlavě.

Major Harl Defin byl siganský mutant. Jeho schopnost mu vynesla přezdívku „pocitový technik“. Měřil šestnáct centimetrů a bylo mu sto třicet let, což byl podle siganských měřítek konec mládeneckého věku.

Ovládal simultánní emočně reflexní transmissi. Za pomoci takzvané sert přilby byl schopen ovládat paladina, jako své

tělo. Stačilo mu jen myslet si, že provádí určité pohyby. Tyto emoční impulzy byly transmisivním zařízením dopraveny k pohybovému aparátu robota. Vzhledem k tomu, že pohyby každého Sigance jsou nesmírně rychlé - například pohyby paží lze přirovnat k víření křídel kolibříka - i paladinovy pohyby dosahovaly neuvěřitelné rychlosti. Harl Defin si jen představoval, že ovládá vlastní tělo. Šlo o zcela novou metodu v řízení robota.

Uvnitř trupu byly kabiny pro šestičlennou posádku, kuchyně, sanitární zařízení i společenská místnost. Kompaktní generátor dodával energii.

Robot disponoval pohonem pro let atmosférou i v kosmu, antigravitačními projektory, neutralizátory tlaku a impulzními děly.

Paladin nosil halutský zelený bojový oděv a nebyl od Halut'anů ničím k rozeznání.

Pancéřovaná komora, ve které stál, byla zařízená pro potřeby Siganců. Příslušníci týmu Thunderbolt, jak si říkali, seděli kolem deseticentimetrového stolu. Dost se lišili od Lemyho Dagera, který nikdy neklel a nepil alkohol. Ale oni si to mohli dovolit.

Tým Thunderbolt totiž zachránil Zemi před zkázou tím, že zničil Dvojkonďiční, < kteří přistáli s poškozenými Dolany. Nebýt paladina, Země by už neexistovala.

„Klid mi dělá dobře," poznamenal Drof ReteKin a zadíval se na láhev s pravou pozemskou whisky. „Tímhle způsobem se nejlépe zotavíme."

Harl Defin suše pronesl: „Pít už se nebude! Kde vězí ostatní?" „Nejspíš spí," domníval se Amos Rigeler. „Hulos sice říkal, že bude pracovat, ale tomu nevěřím. Odkud by zrovna on věděl, co je to práce?"

Nade dveřmi se rozsvítilo červené světlo. Tři Siganci se otočili k obrazovce.a počkali, až se na ní objeví návštěvník.

Když jej poznali, jako na povel se usmáli a Rigeler stiskl

ovládač dveří. Přes práh kráčel myšob Jumpy, na siganské poměry obrovský tvor, vysoký skoro osmdesát centimetrů. Jumpy, Guckyho syn, měl na sobě pruhovanou kombinézu pro volný čas, která poněkud připomínala obnošené pyžamo. Magnetické sponky byly mnohde vytrhané, kalhoty příliš volné a několikrát založené.

Jumpy si všiml udivených pohledů a rychle řekl: „Mám pro vás návrh. Smím se posadit?“

„Ano, ale ne na stůl. Kdyby sis na něj sedl, musíme si shánět nový.“

Jumpy vytáhl zpod kabátku polštář. „Jsem informovaný. Jen jedno nevím: Jak vás rozlišovat. Který je šéf?“

„To jsem já,“ prohlásil Harl Defin. „Ale určitě jsi nepřišel zjišťovat naše jména.“

Jumpy zrozpačitěl. Byl sice Guckyho syn, ale chyběla mu jeho sebejistota a velkorysost.

Pak řekl: „Mám návrh, ale nesmíte se mi smát. Víte, že Pozemšťané mají nyní velké problémy s Dvojkondičními. Poslouchal jsem poradu Bullyho, Tifflora a Mercanta. Dověděl jsem se, že by rádi toho zajatého Strážce času zbavili jeho symbionta, ale nevědí jak. A tak jsem si myslel... konečné, vy jste prokázali, že si s Dvojkondičními dokážete poradit... no, vždyť víte, co myslím.“

Harl Defin pomalu přikývl. „Vím přesně, >co myslíš. Chceš, abychom navrhli Bullovi, že tu věc vyřídíme. Pronikneme do cely Aser Kina a zabijeme symbionta.“

„To jsem rád, že jsi to tak rychle pochopil. Bez urážky, myslím tím jen, že nebylo nutné dlouhé vysvětlování.“

„Nápad je to skvělý. Uvidíme, co na to Pozemšťané řeknou. Vyrazíme za pět minut. Vezmeme tě sebou - koneckonců je to tvůj nápad.“

O deset minut později paladin vstoupil do konferenční místnosti. Jumpy cítil před solárním maršálem rozpaky. Dřív byl pro něj něco jako. hodný strýček, ale

v poslední době nebyl čas na legrácky. Na bedrech Reginalda Bulla spočívala veškerá tíha odpovědnosti za Impérium a jeho jindy veselý obličej měl téměř zahořklý výraz.

„Tak copak jsi nám přinesl? Ven s tím!“

Jumpy opakoval svůj návrh. Když domluvil, všiml si údivu na obličejích tří mužů. Rychle se telepaticky napojil na jejich myšlení. Všichni považovali návrh za dobrý, jen Tifflor měl trochu vztek, že na to nepřišel sám.

Bully Jumpyho pochválil. „Vymyslel jsi to dobře, prcku. Majore Define, slyšíte mě?“

Přes reproduktory zněl Sigancův hlas k nerozeznání od hlasu Pozemšťana.

„Slyším, maršále. Pokud dáte souhlas, provedeme akci okamžitě. Žádné přípravy nejsou nutné. Průběh akce můžete sledovat prostřednictvím interkomu. Navrhuji, abyste si zapojil obrazové i zvukové snímače. Možná se podaří symbionta vyřadit jen na omezenou dobu, a pak by mohlo být důležité každé slovo.“

„Výborně, majore. Děkuji vám. I tobě, Jumpy. Můžeš zůstat tady a dívat se s náma.“

„Možná by bylo lepší neotvírat dveře cely. Dopravím paladina dovnitř, zavěším se ke stropu a kdyby se něco nedařilo, zase ho dostanu ven,“ prohlásil Jumpy.

Bully se zatvářil starostlivě, ale nakonec souhlasil.

Chvilí bylo ticho, pak promluvil Allan D. Mercant: „Včera jsem vyslechl vědeckou disputaci na téma funkce symbionta. Existuje obava, že nemá smysl zbavovat Dvoj kondičního jeho symbionta, protože by to mohlo nositele usmrtit.“

„Máme přerušit akci?“ zeptal se Bully.

„Ne. Zato navrhuji povolát tým biologů a lékařů, kteří by byli schopní zasáhnout, kdyby to bylo třeba.“

Z hlediska vnější podoby vypadal Aser Kin stejně jako paladin. Ve skutečnosti se zdálo, že Haluťané a humanoidi jsou vládnoucími formami univerza. Byli prakticky všude, dokonce

i v Andromedě a v Magellanově mračnu. Dřívější zkušenosti prokázaly, že Haluťané jsou humanoidním bytostem nadřazení jak fyzickou silou, tak psychicky. Pokud Pozemšťané unikali zničení, tak jen díky vědeckému pokroku, touze po životě a přizpůsobivosti.

Aser Kin seděl a díval se před sebe. Na jeho ramenech lehce pulzoval symbiont. Byl to on, kdo ovládal Aser Kina - ale Aser Kin to nevěděl.

Paladin se materializoval uprostřed cely.

Aser Kin vyskočil. Zlomek vteřiny udíveně hleděl na vetřelce, pak jednal. Paladina považoval za zvlášť urostlého Haluťana a bez uvažování zaútočil. Jumpy se teleportoval ke stropu.

Kolosy do sebe narazily jako dva tanky a žádný neustoupil ani o milimetr. Nepřemožitelný Aser Kin nemohl vědět, že má proti sobě speciálního robota. Harl Defin rezignoval na použití ničivých zbraní. Nechtěl Dvoj kondičního usmrtit. Bully, Tifflo a Mercant sledovali na obrazovce souboj titánů. Už po několika minutách bylo jasné, že Aser Kin nemá šanci. O to ale nešlo. Důležité bylo zbavit jej symbionta, a to taky byl nejtěžší úkol celého podniku.

Aser Kin se odvážil výpadu, ale klopýtl přes nastavenou nohu, upadl a: než se mohl zvednout, paladin si klekl na jeho nohy a dvěma rukama přidržel čtyři protivníkovy. Symbiont se zaleskl ve světle lampy.

To bylo znamení pro Jumpyho. V jeho ruce se objevil vibrační nůž. Šlo o jedinou zbraň, kterou bylo možné odstranit symbionta, aniž by se zranilo tělo hostitele.

Jumpy přistál na zemi, s vítězným pištěním se vrhl na padlého obra a opatrně začal oddělovat parazita. Nebylo to tak jednoduché, jak si původně představoval. Původně bezbarvé tělo zruřovělo a bylo stále temnější. Aser Kin zařval, patrně bolestí, a pokusil se osvobodit ze sevření. Jumpy byl rychlejší.

Jakmile byl symbiont oddělený, Aser Kin se vzdal obrany a jen

tiše sténal. Jumpy vzhledl ke snímací kameře a vykřikl:

„Doktora!"

O vteřinu později se rozjely dveře a do cely vpadli specialisté.

Aser Kin pomalu umíral.

Symbiont stačil v posledním okamžiku svého života do krevního oběhu hostitele vstříknout smrtelný jed.

Allan D. Mercant se sklonil k Aser Kinovi: „Pokusili jsme se osvobodit vás od vašeho utlačovatele, ale nemohli jsme zabránit intoxikaci. Doufám, že pochopíte naše motivy a odpustíte nám. Neměl jste se tak tvrdošíjně bránit kontaktu. Ujist'ujeme vás, že jsme nevinní. Proč bychom vám měli lhát ještě v tomto okamžiku?"

Dvojkondiční odpověděl: „Mám pocit, jako bych se zbavil obrovského tlaku, Pozemšťane. Jenže pocit absolutní svobody je spojený s bolestí umírání. Nastal okamžik pravdy. Ale já vám nemohu dát informace, které byste si přáli slyšet. Na to je můj čas příliš krátký. Když jsem upadl do zajetí na Neptunově měsíci Tritonu, ještě jsem nestačil splnit zadaný úkol. Tento úkol zněl: Napadnout se svazkem Dolanů šestou planetu velkého modrého slunce. Toto slunce leží • ve vzdálenosti deset světelných let od Země."

Mercant na okamžik zavřel oči. Mohlo se jednat jedině o Vegu. Právě o Vegu, která tak Často hrála osudovou roli v dějinách lidstva. Byla to první cizí hvězda, které lidé dosáhli. Ne Alfa Centauri nebo Sirius, ale Vega.

„Na jedné z planet Vegy, pravděpodobně na šesté, jsme zaměřili časové experimenty. Muselo k nim dojít v posledních šesti nebo sedmi letech. Logicky jsme se domnívali, že jste ty časové experimenty prováděli vy. Umírám Pozemšťane.

Řekněte mi v této chvíli pravdu: Byli jste to vy?"

Mercant se naklonil. „Dávám vám své slovo, že s tím nemáme nic společného. Dovídám se o tom poprvé od vás. Věc prošetříme. Myslím, že jste našemu národu prokázal velkou službu."

Aser Kin chtěl ještě něco říct, ale jeho tělo se nejprve vzepjalo, a pak bezvládně kleslo na zem.

Mercant se napřímil. S bezvýrazným obličejem přistoupil k myšobovi. „Myslím, že bychom ti měli být velmi vděční. Tobě i týmu Thunderbolt.“ Pak se vrátil do konferenční místnosti.

Bully byl v obličejí bledý. „Určitě to je šestá planeta, který jsme dali jméno Pigell. Je to svět džunglí a pouští. Vzpomeňte si, že během bojů s Mistry ostrovů našel Perry Rhodan s ORESTEM III na tyhle planetě mezičasovej transmitter.

Transmitter byl schopnej dopravit objekt zhruba pět set let do minulosti nebo budoucnosti. To se ovšem stalo před padesáti tisíci lety. Jestliže Dvojkondiční zaměřili časový zločiny v současnosti, nemůže jít o tehdejší události. To by znamenalo, že transmitter funguje a někdo s ním experimentuje. Musíme zjistit, kdo to je.“

Mercant přikývl. „Myslím si totéž. Pokud si vzpomínám, transmitter byl tehdy těžce poškozen. Proto jsme se o něj taky už nestarali. Jestliže je opět v provozu, musí za tím být bytosti natolik inteligentní, aby ho dokázaly opravit. Kdo přichází v úvahu?“

Tifflor bez zaváhání odpověděl: „Akonani, kdo jiný?“

„Přesně to si myslím i já. Juliane, prosím vás, vydejte rozkaz, aby superbojovou loď WASHINGTON okamžitě poslali na Měsíc.“ Pak se Bull otočil zase k Mercantovi: „Musíme předejít útoku Dvojkondičních na Pigell. Snad tím Strážce času přesvědčíme a ten nesmyslný boj skončí. Máme to skutečně zapotřebí.“

2.

Rozkaz k nástupu do služby zastihl plukovníka Farrona Hirendella naprosto nepřipraveného. Část mužstva měla dovolenou a pohybovala se někde po obřím městě Terranii, Pochopitelně nešlo o žádný problém, protože každý člen posádky byl vybaven telekomem, který

musel mít podle rozkazu stále zapnutý. Díky tomu měl plukovník posádku v krátkém čase na lodi.

Chyběl jen první důstojník, major Neupert Croûk. Ozval se až po opakovaném volání s tím, že je na cestě. Plukovník věděl, že nemá smysl klást otázky a raději se staral o přípravy ke startu. Jen o několik minut později obdržel hlášení, že posádka je kompletní.

Plukovník Farron Hirendell zmáčkl tlačítko „start“.

O několik vteřin později se WASHINGTON, loď kulového tvaru s průměrem jeden a půl kilometru, zvedla a s duněním motorů zamířila k zářivě modrému nebi.

Bully a Mercant zatím shromáždili veškeré dostupné údaje o Aser Kinovi včetně jeho slov a předali je k vyhodnocení NATHANOVÍ. Obří pozitronika potřebovala jen několik minut, a pak předala výsledek. Z něj vyplývalo, že neznámý musel mít přesné zprávy o tehdejší Rhodanově zážitku.

Kromě toho NATHAN konstatoval, že Aser Kin říkal pravdu, když mluvil o zjištěných časových experimentech na planetě sousta-

vy Vega. NATHAN dále vysvětlil, že lidstvo upadlo do podezření jen díky Činnosti neznámé inteligence, která časovými experimenty nadále ohrožuje stav univerza. Nabízí se možnost, že neznámí provádějí experimenty jen proto, aby lidstvo uvrhli do klatby. Nemohou to tedy být skuteční neznámí, museli mít alespoň jednu kontakt s Pozemšťany. Tím měl Bully potvrzené, že za tímto úderem musejí vězet Akonané. V úvahu nepřicházela žádná jiná rasa, která by byla po vědecké i technické stránce schopná uvést do provozu napůl zničený mezičasový transponder.

Vrátili se do konferenční místnosti a projednali poslední podrobnosti. Přítomni byli i myšob Jumpy, paladin se šesti Siganci, zírač Wuriu Sengu, tele-patka a telekinetička Betty Toufryová a telepat Fellmer Lloyd.

„Jakmile WASHINGTON dorazí, půjdu společně s várna na

jeho palubu. Sice je tady spousta práce, ale tahle výprava je mimořádně důležitá. WASHINGTON má na palubě kromě jinýho i speciální komando čítající dvě stě mužů. To by mělo stačit k tomu, abychom transmitter buď dobyli, nebo zničili. Mimochodem, doufám, že naše jednání přesvědčí Dvoj-kondiční a jejich neznámý nadřízený, že s dosavadními Časovejma experimentama nemáme nic společnýho."

Maličký major Harl Defin stál uprostřed stolu. Na rozdíl od afektovaného Lernyho Dangera působil Defin dojmem daleko tvrdšího a rozhodnějšího člověka. Taky ovšem neměl zdvořilost svého kolegy z USO. Byl to sebevědomý tvor, vědomý si svých schopností a důležitosti. Nyní prohlásil: „Mne a můj tým můžete samozřejmě nasadit na nejnebezpečnější úkoly, pane. Nemyslím, že byste ještě mohl potřebovat výsadkové komando."

Bully zachoval vážnou tvář, i když to bylo velmi těžké. „Zatím jsme ještě ani nedorazili na místo, majore. Pochopitelně budete pověřeni úkoly hodnými vašich schopností, ale nesmíme podcenit velikost nebezpečí. Musím vás proto poprosit, abyste akceptovali moje závěry, a kritizovali teprve v okamžiku, kdy se něco nepodaří."

Siganec o krok ustoupil. „Rozumím. Přesto bych vás rád upozornil, že můj návrh nebyl kritikou."

„Vím, majore, a děkuji vám."

Zaznělo zabzučení a současně se rozsvítila obrazovka. Ohlásila se centrála vzdušného přístavu na Měsíci.

„WASHINGTON právě přistál, pane. Máte rozkazy pro jeho kapitána?"

Bully se zvedl. „Sdělte plukovníku Hirendellovi, že za půl hodiny přijdu s výsadkovým komandem na palubu. Dále mu oznamte, aby zadal své navigační mašině data planetární soustavy Vegy."

Na palubě WASHINGTONU je čekalo překvapení. Paladin a tři mutanti byli už na svých místech a jeden z důstojníků

doprovodil Bullyho na můstek. Plukovník Hirendell podal hlášení, že loď je připravená ke startu a současně předal Bullymu fólii se zprávou, která právě přišla.

Bully se nejdřív podíval, odkud zpráva přišla. Poslala ji stanice v Terranii, která ji zachytila velkým hyperpřijímačem.

Pocházela z planetární soustavy Vegy a odeslal ji generál Pera Isigonis. Isigonis byl velitel bojových plavidel kotvících na planetě Ferrol. Stručně informoval, že vně planetárního systému bylo lokalizováno padesát Dolanů. Žádal o rozkazy a eventuální podporu. Oznamoval, že jeho flotila byla uvedena do stavu bojové pohotovosti a bude hájit Ferrol všemi prostředky. K dispozici má dva tisíce lodí, ostatní poslal do bitvy o Zemi.

Bullymu bylo okamžitě jasné, že jde o akci, o které mluvil Aser Kin. Cílem Dolanů není Ferrol, ale Pigell.

„Tato zpráva poněkud mění naše plány, plukovníku," oslovil Bully kapitána WASHINGTONU. „Nemůžeme letět sami, potřebujem doprovod asi třiceti bojových lodí. Máme štěstí, že jsou k dispozici. Náhodou jsou všechny vybavený Lem přístroji. Jak jistě víte, pokud je impulzní dělo spřažený s Lem přístrojem, je schopný sestřelit jinak téměř nezničitelného Dolana."

O pět hodin později odstartoval svazek jedenatřiceti lodí, ještě uvnitř Sluneční soustavy vstoupil do lineárního prostoru a nejvyšší rychlostí zamířil k planetární soustavě hvězdy Vega. Navzdory relativně malé vzdálenosti trvala cesta několik hodin. Když se WASHINGTON vrátil do normálního prostoru, obrazovky přinesly pohled do einsteinovského univerza, Bully konstatoval, že bitva začala.

Generál Isigonis napadl Dolany a poté, co od něj došla první hlášení, zjistilo se, že Dolani útočí jen váhavě. Překročili oběžnou dráhu sedmé planety, přiblížili se k Pigellu, a tam se setkali s obrannou linií generála Isigonise. Plukovník Hirendell se spojil s kapitány třiceti doprovodných lodí a nařídil změny

kurzu. První spojení mezi solárním maršálem Bullem a generálem Isigonisem se uskutečnilo přes telekom. Vrchní velitel ozbrojených sil na Ferrolu neskrýval ulehčení. Hlásil, že zatím se podařilo sestřelit jediného Dolana. Bully vydal rozkaz a jeho doprovodná flotila zaútočila. Impulzní děla vyzářila za pomoci Lem

přístrojů speciální fúzní bomby. Účinek byl ohromující. První Dolani explodovali. Dvojkondiční ještě nenalezli obranu proti tomuto přístroji.

Během bitvy se Bully opět spojil s generálem Isigonisem.

„Máte k dispozici mejch třicet lodí, generále, jen svou vlajkovou loď vám nedám. My máme jinej úkol. Dávejte pozor, aby se žádnýmu Dolanovi nepodařilo na šestý planetě přistát nebo ji ostřelovat. Odvráťte je od Pigellu. Pokud to bude možný, vylákejte je mimo planetární soustavu a pokuste se jich zničit co nejvíc. Později se s várna spojím.“

Generál Isigonis si odhrnul z čela silně prošedivělé vlasy.

„Spolehněte se, maršále. Dolani jsou zatracené bestie, ale my už si s nimi poradíme, když jste nám poslal pomoc. Hodně štěstí, pane!“

„Vám taky,“ řekl Bully a přerušil spojení.

Planeta Pigeíl byla o něco větší než Země. Šlo o pravěký svět pokrytý džunglí s gravitací 1,2 g. Průměrná vlhkost vzduchu přesahovala devadesát dvě procenta a průměrná teplota byla šedesát osm stupňů Celsia. Den trval necelé dva pozemské dny a vzdálenost od slunce Vega obnášela téměř pět set miliónů kilometrů.

V horkých a neustále kouřících mořích se nalézaly asi čtyři stovky větších i menších ostrovů. Husté mraky stále pokrývaly oblohu a z povrchu bylo slunce vidět jen zřídka. Kyslíku bylo dost na to, aby se tu člověk obešel bez dýchacího přístroje, Téměř neustále tu přšelo.

Mezičasový transmitter se nalézal na severním pólu planety a skrýval se v hloubce dvě stě dvacet metrů pod povrchem. Nad

stanicí se tyčilo pohoří, kdysi nazvané Severní Sierra. Samotná stanice sestávala ze tří obřích hal o průměru osm set a výšce tří set metrů. Haly byly uspořádané do rovnostranného trojúhelníku o vzdálenosti sto metrů od jedné vnější stěny k druhé. Uvnitř takto vymezeného trojúhelníku byl časový transponder. Nalézal se v kruhovém sále o průměru čtyř set metrů. Strop se klenul ve výši tří set metrů.

O padesát metrů hlouběji, pod prostory s konvertory, bylo dvanáct velkých místností s výškou šedesát metrů a průměrem sto dvacet metrů, kde byly umístěné přístroje, laboratoře a kde byl v provozu běžný obloukový transponder.

Když Perry Rhodan před padesáti tisíci lety objevil tento transponder, podařilo se mu rovněž najít vysvětlení pro jeho funkci. K časovému posunu docházelo přes takzvané absolutní nulové pole, které vyvinuli Mistři ostrovů díky tomu, že pokračovali v práci starých Lemurů.

Časově přesouvány nebyly jen objekty, které se nalézaly uvnitř stanice, ale i ty mimo ni. K tomu bylo ovšem nutné tyto objekty zahalit do vyzářeného absolutního nulového pole. Pomocí takzvaných genových modulátorů byla na planetě vytvořena hadovitá monstra s dvanácti nohama, kterým se říkalo termodraci. Tyto příšery mohly díky napůl organickému ústrojí vysílat laserový paprsek enormní účinnosti. Šlo o velmi nebezpečné protivníky.

Na tato fakta myslel Reginald Bull v okamžiku, kdy WASHINGTON opustil bitevní linii a zamířil k šesté planetě. Ještě během letu bylo výsadečkové komando uvedeno do stavu bojové pohotovosti a mutanti a Harl Defin obdrželi rozkaz dostavit se k východu III.

Korveta byla připravená ke startu. Major Neupert Crook pilotoval tuto loď o průměru Šedesáti metrů, do které nastupovalo dvě stě mužů komanda. Za nimi šel paladin, tři mutanti a myšob Jumpy.

Bully jim řekl: „Posílám vás do tropického pekla. Co tam na

vás čeká dál, čert ví. Není nám známo, jestli tam ještě žijou termodraci nebo jiný příšery. V minulých letech se tam prováděly časové experimenty. Pokuste se odhalit příčinu. To je váš hlavní úkol. WASHINGTON bude nablízku a zůstane s váma ve

spojení. Korveta se vrátí na vlajkovou loď. Musíme vzbudit dojem, že jde o náhodné přistání. Je to jasný? Nějaký dotazy?" Přes reproduktor paladina se ozval Harl Defin: „Mám plnou moc? Můžeme zničit časový transmitter?"

Bully několik okamžiků váhal. Vzpomněl si na rozhovor s Rhodanem. Neexistovalo téměř nic, čeho by se Perry Rhodan bál, ale před časovými experimenty měl respekt. Nemohlo být nic nebezpečnějšího než časový paradox, schopný vymazat celé univerzum. To rozhodlo.

„Časový transmitter bude zničen. Máte zcela volnou ruku, Harle Define. Pokud to nedokážete sám, podejte nám zprávu. Pak by musel zasáhnout WASHINGTON. V každém případě se ale pokuste navázat kontakt s obsluhou transmitteru. Domníváme se, že by mohlo jít o Akonany. Je nám známá jejich síla, ale mohli byste se pokusit je zajmout. Pokud je napadnete, budou se bránit a možná všema prostředky. V tom případě neberte ohledy^ Časové experimenty nás už stály nesčetný životy a nevyčíslitelný materiální hodnoty. -Máme důvod počínat si s výjimečným důrazem." Pak se příčka zavřela.

Plukovník Hirendell pilotoval loď k předem daným souřadnicím. Obří loď pronikla do husté atmosféry a blížila se k povrchu. Dole se matně lesklo bahnité moře s řetězem ostrovů porostlých pralesem. WASHINGTON mířil k severu. Třicet kilometrů před stanovenou pozicí Hirendell přibrzdil, a pak uvedl loď do klidu.

Korveta byla připravená ke startu. Samotný start netrval déle než několik minut. Příčka se rozjela; pomocná loď byla katapultována a po opětovém uzavření hangáru WASHINGTON vzlétl do horních vrstev atmosféry.

Korveta naopak klesala na povrch. Pod ní se rozprostírala džungle, která na severním okraji přecházela ve step. Na horizontu se rýsoval horský hřeben. Korveta prudce zamířila k zemi a tvrdě dosedla. Major Defin ještě jednou provedl inspekci vybavení svých mužů a otočil se ke Crookovi: „My jsme připraveni. Jakmile se otevře příčka, můžeme jít.“ Neupert Crook jen přikývl. Jeho úkolem bylo přesvědčit se, že nejbližší okolí neskrývá žádné nebezpečí, a poté se měl co nejrychleji vrátit na WASHINGTON.

Paladin opustil loď jako první. Následovalo komando a poslední šli mutanti. Když korveta odlétla, muži měli dojem, jako by přišli o únikovou cestu. Rádiové spojení směli navázat jen v případě krajní nouze. Major Holger vydal rozkaz svým mužům a otočil se k mutantům: „My se nyní přesuneme severním směrem k transmitteru. Nebude dál než šest až sedm kilometrů. V čele půjdete vy, majore Define, pak moji muži v rojnici. Sengu, Lloyd, Toufryová a Jumpy tvoří závěr. Váš úkol je odhalit včas eventuálního protivníka. Sengu, vy jste stopař. Pokuste se zjistit, jestli tu nejsou podzemní zařízení. Slečna Toufryová a Jumpy by měli zachytit případné myšlenkové impulzy. Pokud k tomu dojde, dejte mi okamžitě vědět, ale nepoužívejte vysílačky. Zůstaneme na dohled.“

Krajina, kterou postupovali, byla relativně plochá, pokrytá sutí i většími kameny, mezi kterými rostly nízké keříky a tráva. Půda byla většinou kamenitá, místy ale protkaná bahnitými kanály.

„Docela bych uvítal, kdyby těch dvě stě mužů přede mnou přestalo myslet,“ poznamenal Jumpy. „Co ti všechno nosí v hlavě! Ted j sem měl dojem, jako bych zachytil cizí impulzy.“ „Máš pravdu, Jumpy,“ přisvědčila telepatka. „Jsou to cizí myšlenkové impulzy. Nedokážu je vnímat jasně a taky nedávají žádný smysl. Přicházejí ze severu, nejspíš od bytostí, které uvedly do provozu transmitter.“

Skupina sešla po mírném srázu nehlubokého údolí a začala stoupat do protějšího svahu.

Než dosáhla vrcholu, promluvil Fellmer Lloyd: „Nedokážu to definovat přesně, ale cítím silová pole. Nejsou to žádná obvyklá sílová pole - spíš bych je označil jako hypnosuggestivní poplachové1 impulzy. I to je známé z tehdejších událostí.

Hypnosuggestivními poli genové modulátory štvaly své výtvoř - tedy termodraky - na protivníka. Jestli se nemýlím..."

Fellmer Lloyd se nemýlil. Ze všech děr, jeskyní a prohlubní vylézaly šeredné nestvůry. Třicetimetrová monstra s hadím tělem a dvanácti nohama.

Termodraci.

3.

V roce 2430 podle pozemského času začali Akonané s časovými experimenty na Pigellu. Speciální komando vědeckých pracovníků bylo vysazeno na planetě společně se zásobami potravin a materiálu na mnoho let. Jejich úkolem bylo opravit a uvést do provozu téměř zničený transponder. K tomu došlo před šesti lety a během těch šesti let se udalo všelicos.

Před třemi lety se poprvé podařilo aktivovat transponder. Pokus s časovou změnou na krátkou etapu se 'podařil.

Úspěch byl okamžitě oznámen do Modré soustavy. Vědcům se dostalo vysokých vyznamenání a pověření pokračovat v práci.

Z původních obyvatel Pigellu přežili jen termodraci. Byli to nesmiřitelní nepřátelé všeho živého. V útrokách měli napůl organický přístroj, s jehož pomocí mohli projektovat laserový paprsek obrovské síly. Jejich záření bylo smrtelné na vzdálenost až sto metrů. Tyto podivné bytosti byly kdysi vytvořeny genovými modulátory za účelem hlídání časového transponderu. Genové modulátory už neexistovaly, termodraci přežili. Akonanům se nepodařilo je vymýtit, a tak je napadlo využít nestvůry pro své účely. S pomocí hypnosuggestivních

polí ještěry ovládli. Příšery se staly poslušnými nástroji, pro Akonany neškodnými.

Pak Akonané obdrželi zprávu z centrální planety domovské sluneční soustavy, že jejich časové experimenty byly zpozorovány - a to takzvanými Dvojkondičními, kteří prý považují za zodpovědné Pozemšťany. To byla skutečnost, se kterou se předem nepočítalo. Akonané velmi rádi podstrčili Černého Petra Pozemšťanům. Výsledkem byl útok na Sluneční soustavu a hrozící zánik Solárního impéria.

V experimentech se pokračovalo: Jednou Falcon ztratil sedm. kolegů, které

poslal do budoucnosti. V absolutním nulovém poli byla nějaká chyba. Cesty do minulosti probíhaly bez problémů.

Faícon právě předsedal konferenci vědeckých osobností, když mu bylo oznámeno, že v planetární soustavě Vegy se pohybuje silný svazek Dolanů. Okamžitě bylo jasné, že Dvojkondiční přesně lokalizovali místo časových experimentů. V žádném případě se ale nesměli dovědět, že experimenty neprovádějí Pozemšťané.

Konference byla okamžitě ukončena a byl vyhlášen poplach.

Falcon spěchal do centrály zaměřovačů a lokalizace. Kameroví špióni nepatrné velikosti, kroužící kolem planety Pigell, přenášeli informace o událostech v planetární soustavě.

Dolani do ní vlétli, ale byli zastaveni Pozemšťany. Rozpoutala se bitva. Falcon si poprvé v životě přál, aby Pozemšťané zvítězili. Pochopitelně nemohl vědět, že s posilou dorazil sám Reginald Bull.

Teprve když přistála korveta a vysadila komando, pochopil, že situace není tak příznivá, jak se původně domníval. Okamžitě zavolal velitelskou centrálu generátorů hypnosuggestivních polí a ty vylákaly termodraky z úkrytů.

Falconovi bylo jasné, že se nevyhne rozhodnutí. Starosti mu způsobili Dvojkondiční, ale Pozemšťané jej naštěstí této starosti zbavili. Ovšem výsadek na Pigellu znamenal, že jeho

experimenty byly odhaleny.

Existovalo jediné řešení: Pozemšťané musí být zničeni do posledního muže.

Když se Falcon vrátil do konferenční místnosti, byl tam už jen Kelmar, nejlepší akonský časový specialista. Na domovské planetě se marně pokoušel sestavit stroj času a sen si splnil až na Pigellu. Jeho rady byly velkou pomocí pro techniky a všechny jeho předpoklady vyšly. Když se ale sedm vědců nevrátilo z budoucnosti, byl s vědomostmi u konce. Zabýval se problémem a nezajímal se ani o Dolany ani o Pozemšťany.

I nyní vyběhl vstříc Falconovi se svým problémem: „Myslím, že jsem na to přišel! Naše pokusy se nezdařily...”

„Ted’ mám jiné starosti,” přerušil ho podrážděně Falcon.

„Stanice bude napadena dvěma sty Pozemšťany.”

Kelmar mávl rukou. „S těmi si poradí termodraci. Ted1, když jsem našel řešení...”

„To mě vůbec nezajímá. Asi nechápete, o co jde. Kdyby se Dvojkondiční dověděli, kdo ve skutečnosti provádí časové experimenty, je Modrá soustava ztracená. Dolanům se postavit nemůžeme.”

Kelmar ho neposlouchal. „Jestli je moje teorie správná, jsou vaše úvahy zbytečné. Jestlipak víte, Falcone, proč se z budoucnosti nikdo nevrátil? Protože

žádná budoucnost není! Divím se, že jsem na to nepřišel dřív.”

„Co to říkáte? Nevěřím, že to je odpověď na vědecky formulovanou otázku. Proč by neměla být? Vždycky je nějaká budoucnost, dobrá nebo špatná. Připouštím, že není budoucnost pro časový trans-miter - to je docela dobře možné. Ale proč by se nevrátili muži nebo předměty?”

Pro tuto chvíli bylo ohrožení planety zapomenuto. Vědci byli ve svém živlu. „Budoucnost možná přinese zkázu. Jestliže tedy do této budoucnosti pošleme osoby nebo předměty, nevrátí se proto, že v okamžiku materializace v budoucnosti už nebudou existovat. Našich sedm kolegů jsme poslali o tři sta let

dopředu. Nevrátili se, což znamená, že po třech stech letech nebude čas, nebude univerzum. Možná by se vrátili, kdybychom je poslali jen o deset let napřed." Falcon si to nemyslel. „Předmět, který je poslán do budoucnosti nebo do minulosti, se zdržuje v absolutním nulovém poli. Toto nulové pole je opuštěno teprve, když se budoucnost nebo minulost stane přítomností. Budoucnost, která není, se nemůže stát přítomností. Z toho vyplývá, že nulové pole nemůže propustit poslaný předmět. Proč se tedy nevrátili?"

„Odpověď je velmi jednoduchá, Falcone. V okamžiku, kdy naše absolutní

nulové pole dosáhne budoucnosti, tato už neexistuje. A protože neexistuje, nemůže svěřený předmět vrátit."

„Možná máte pravdu, Kelmare. Pak ovšem stačí Pozemšťany, kteří na nás chtějí zaútočit, zahalit absolutním nulovým polem a odeslat je do budoucnosti. Tím se jich zbavíme navždy."

„Ovšem! Ale věc má háček. Nemáme vědecké důkazy.

Nevíme, jestli je moje teorie pravdivá. Pokud ne, jednoho dne se vrátí a jistě by to nebyl příjemný návrat. Proto bych přece jen radil odeslat je do minulosti. Bez časového transmiteru se nemohou vrátit. A než pro ně uplyne hodina, uplyne i pro nás. Pořád budeme mít náskok. A oni si nemohou pospíšet, protože nemohou žít rychleji." Byla to diskuse, která už ani nemohla být bláznivější. Falcon přesto uznal Kelmarovy argumenty.

„Máte pravdu. Ovšem jisté je, že trans-miter neovládáme úplně dokonale, Možná ho ani nebudeme muset použít. Ter-mo-draci se už o Pozemšťany postarají. I kdyby jeden nebo dva unikli, stejně nás nenajdou."

Kelmar neklidně přecházel po místnosti. „Pochopitelně můžeme ty směšné dvě stovky Pozemšťanů poslat do minulosti. Ale jestliže mají naše časové experimenty mít opravdu smysl, musíme nechat zmizet celou flotilu! To by byl experiment!"

Falcon se ohromeně otočil. „Vždycky jsem obdivoval váš

vědecký zápal, Kelmare. To je přece myšlenka!" Pak zavrtěl hlavou. „To nemůžeme udělat, protože v minulosti se nikdy neobjevila flotila Pozemšťanů."

„To nic neznamena. Časový transmitter přemísťuje nejen v Čase, ale i v prostoru. Můžete se materializovat v ohnisku novy - a pak by nebylo divu, kdybyste zmizel. Pro všechno existuje vysvětlení!"

V průběhu desítek tisíc let se z termodraků vyvinuly nestvůry soptící oheň a vzbuzující hrůzu. Hadovitá těla dosáhla délky třiceti a průměru dvou metrů a byla chráněna pancířem. Jejich laserové paprsky zasahovaly na vzdálenost sto padesáti metrů. Prvnímu překvapivému útoku by málem padlo za oběť celé komando, kdyby nezasáhl paladin. Harl Defin v hlavě robota rozeznal nebezpečí až když došel na nejvyšší bod svahu a rozhlédl se. Uviděl tvory, kteří měli být mnohem menší. Ale ještě než stačili vypustit laserové paprsky, zasáhl Harl Defin. Jednal tak rychle, jak myslel.

Jakmile Paladin začal střílet, mutanti se vrhli k zemi.

Trém termodrakům se podařilo -dostat do paladinovy blízkosti. Jeden z nich zabil laserovým paprskem silným jako prst vojáka výsadkového komanda. Jeho druh ho zastřelil ranou mířenou do boku, kde byli ještěři nejzranitelnější. Paladin byl ve svém živlu. Laserové paprsky bez nejmenšího účinku dopadaly na speciální ochranný štít, který by ovšem taky nevydržel věčně. Obří robot rychle změnil svou pozici a kolem něj se hromadila těla zastřelených netvorů. Náhle se termodraci stáhli.

Holger shromáždil svoje muže. Měl šest mrtvých a dvanáct zraněných, ale bitva byla vyhraná. Wuriu Sengu opustil úkryt a šel k Holgerovi.

„Stanice je před námi. Před ní jsou skaliska, a tak nevidím podrobnosti. Důležité bude najít co nejrychleji vstup."

„Snad by mohl Jumpy teleportovat s paladinem," navrhl Holger.

„Na to je příliš brzy," namítl Sengu. „A je to příliš nebezpečné."

Komando se mezitím opět shromáždilo a Pozemšťané vyrazili. V čele kráčel paladin, za ním mutanti a skupina deseti mužů v odstupu padesáti metrů jim kryla záda. Rovněž oba boky byly chráněné.

Betty Toufryová se otočila k myšobovi: „Jsou tu myšlenkové impulzy, ale nedokážu je identifikovat. Pocházejí od inteligentních bytostí. Je to důkaz, že transmitter má obsluhu."

Major Harl Defin seděl ve velitelské centrále paladina a na panoramatické obrazovce sledoval okolní krajinu. Rozeznával každý sebemenší pahorek, ale to, co hledal, nenacházel. Žádní ještěři se už neukázali, to ale nemuselo být pozitivní znamení. Mohlo to znamenat, že se vzdalují vchodu do transmitteru. Poručík Cool Aracan zaslal ze své radio-centrály zkrácený signál k WASHINGTONU. Bully stejným způsobem oznámil, že loď stojí ve výšce padesáti kilometrů nad místem, kde by měl být transmitter a za pomoci infraoptiky může snadno sledovat povrch planety. V případě potřeby je schopna okamžitě zasáhnout.

Harl Defin seznámil s textem hovoru majora Holgera. Ve stejném okamžiku našel Fellmer Lloyd vchod do transmitterové stanice.

I pohoří se v průběhu desítek tisíc let změnilo. Ačkoliv bylo téměř srovnáno se zemí, klimatické vlivy opět vyhloubily údolí a rozseldliny. Jednou z nich se pohybovalo komando. Údolí končilo skalní stěnou, která stoupala vzhůru do výše třiceti metrů. Před touto stěnou vzniklo jezero s průzračnou vodou o hloubce asi dvou metrů.

Do nitra skály vedla cesta vysekaná v kameni.

„To vypadá jako nouzový východ," poznamenal skepticky Holger. „Protože

stanice byla dříve téměř zničená a s ní jistě i vstupy, musely

být vybudovány nové. Tento je bezesporu nový."

Deset mužů, kteří tvořili zadní voj, zůstalo u tohoto vchodu. V případě napadení měli zavolat WASHINGTON.

Harl Defin zapnul silné reflektory a opět šel první. Chodba byla vysoká jen dva metry, takže paladina musel spustit na běhavky. Už po deseti metrech se strop zvýšil, a tak ho mohl zase napřímit.

Chodba se rozšířila, až skončila ve veliké Čtvercové místnosti. Strop byl deset metrů vysoko, stěny tvořila holá skála.

„Vedou odtud tři cesty," konstatoval major Holger. „Kudy se dáme?"

Fellmer Lloyd napřáhl ruku. „Stanice leží tímto směrem."

Ostrým světlem vzplanuly čtyři energetické mříže a uzavřely chodbu, kterou Pozemšťané přišli, i tři další koridory, mezi kterými hledali cestu.

V okamžiku, kdy komando padlo do pasti, bylo přerušeno rádiové spojení se strážní skupinou u vchodu. Poručík Igenberg se marně pokoušel dovolat paladina.

Jeden z jeho mužů poznamenal: „Jestli si nedokáží poradit oni, ani my jim moc

nepomůžeme. Nemáme jinou možnost než zavolat

WASHINGTON. Reginald Bull si už bude vědět rady."

„To je pravda," řekl Igenberg. „Ale ještě počkáme. Podle rozkazu máme vysílačku použít jen ve stavu krajní nouze. Jestli nedostaneme spojení do půl hodiny, budeme informovat plukovníka Hirendella."

V roce 2430 podle pozemského času přistáli Akonané na planetě Pigell. Nepozorovaně pronikli do planetární soustavy a našli transponderovou stanici.

Mezi třemi sty Akonany byli především vědci a technici, ale nezapomnělo se ani na vojenské experty, kteří převzali obranu stanice. Jejich velitelem byl generál Borgas.

Když Borgas vstoupil do velitelské centrály transponderu, vůdčí osobnost vědců a časový specialista seděli před obří

obrazovkou, přizpůsobenou tvaru kruhového sálu. Falcon měl ruce na ovladačích, Kelmar se otočil a řekl: „Doufám, že jste připraveni k obraně. Padesát kilometrů nad stanicí stojí pozemská loď a vyčkává. Nouzovým východem proniklo dovnitř asi dvě stě Pozemšťanů a jeden Haluťan.“

Generál Borgas došel k židli a klidně se posadil. „Tahle záležitost je už vyřízená. Zatím jsou v pasti a nechám je eliminovat v okamžiku, kdy dostanu souhlas.“

Falcon se otočil. „Samozřejmě budou eliminováni, ale nejdřív bych si rád s několika promluvil. Musím se dovědět, kdo nás zradil. Ještě jsme neskončili s pokusy. Sice se nám podařilo transmitter opravit, ale zatím nejsme s jeho činností zdaleka spokojeni. Před sebou máme ještě řadu pokusů a potřebujeme klid. Ty podivné bytosti z Magellanova mračna považují za časové zločince Pozemšťany. Jestliže Pozemšťané nyní přilétli k Pigellu a vysadili komando, je jisté, že o časových pokusech vědí. Není jiná cesta než Pozemšťany zničit. Jejich loď necháme zmizet. Zmizí, jako by tu nikdy nebyla, a současně tím zahájíme novou řadu pokusů. Teprve pak se postaráte o dvě stě Pozemšťanů, kteří pronikli do stanice.“

„Dobrá,“ přikývl generál. „Máte návrhy pro případ, že by Pozemšťané prorazili energetickou mříž?“

„Vy to považujete za možné?“

Generálův hlas zazněl neobvykle ostře: „Jako vědec byste měl vědět, že možné je všechno. S Pozemšťany už dlouho neválčíme a nevíme, jaké vyvinuli zbraně. Přesto je moje otázka čistě teoretická a očekávám teoretickou odpověď.“

„V tom případě proveďte okamžitě eliminaci. Potřebuji jen několik jedinců.“

Kelmar se s naprostým klidem díval na obrazovku, na které byl vidět WASHINGTON. „Mám spustit experiment?“ zeptal se.

„Můžeme začít,“ přisvědčil Falcon.

Harl Defin promluvil k ostatním mužům komanda: „Byli jsme objeveni, i když jsme nezaznamenali žádné poplachové

zařízení. Čtyři energetické mříže nepředstavují žádný problém. Přesto nepovažuji za moudřeje nyní překonávat. Musíme nechat protivníka v domněnání, že jsme v pasti. Vyrazíme až ve vhodném okamžiku."

„Kdy ten okamžik podle vás nastane?" zeptal se major Holger. „Ještě ani nevíme, kdo je náš protivník, i když se domníváme, že by to mohli být Akonané."

Pak se ozval Wuriu Sengu: „Za skalní stěnou jsou obří sály s konvertory. Vlastní transponderová stanice je asi sedmdesát až osmdesát metrů pod námi severním směrem. Vidím ji nezřetelně, ale pohybuji se tam humanoidní bytosti."

Jumpy se přitočil k majoru Holgerovi: „Energetické mříže nevadí ani mně, protože uzavírají jen chodby. Můžu skočit přes stěnu a vzít s sebou paladina."

„To je pravda, ale je docela dobře možné, že nás ještě neobjevili, a pak nesmíme nic uspěchat. Na druhou stranu se mi nelíbí ani čekání. Nejlepší bude jen průzkumná teleportace." Po krátké poradě bylo rozhodnuto, že na výzvědy půjdou Jumpy a Betty Toufryová.

Oba se materializovali v absolutní tmě. Jumpy zapnul reflektor a ve stejném okamžiku začal houkat alarm.

„Pěkněj podraz," zavrčel Jumpy. „Teď vědí, že jsme tady. Stanice je severním směrem, skočíme tam."

Betty Toufryová váhala, ale Jumpy ji jednoduše popadl za ruku a táhl za sebou. Betty se přestala vzpírat. I ona chápala, že pokud nic nepodniknou, nemá jejich mise smysl.

O sto metrů dál zachytili myšlenkové impulzy Akonanů. Časový specialista Kelmar ukončil výpočty. Veškerá dostupná data zadal pozitronnímu mozku a čekal už jen na Falconovo znamení. V obřích halách hluboko pod transponderovou stanicí naběhly generátory. Byly to silné atomové reaktory, které měly zajistit veškerou energii pro časovou transmissi. Při všech dosavadních pokusech byly odesílány pouze menší objekty, tentokrát se jednalo o bojovou loď Solární flotily, o kouli o

průměru jeden a půl kilometru. Kelmar si nebyl docela jistý.

Mohl jen doufat, že jeho výpočty jsou správné.

Ještě než Falcon vydal rozkaz, zazněla poplachová siréna. To znamenalo, že

vetřelci - nebo alespoň jeden z nich - unikli z energetické pasti.

Současně to znamenalo, že jsou na cestě ke stanici.

Z centrály obrany transmiteru se ohlásil generál Borgas.

„Tomu nerozumím, páni vědci. Je absolutně nemožné, aby se někdo dostal přes energetickou mříž, ale přesto k tomu muselo dojít, jinak by nespustil alarm. Dovolíte, abych proti cizincům poslal komando?“

„Samozřejmě. Postarejte se, aby nemohli škodit, ale musím s nimi mluvit. Zničte jen ty, kteří unikli a pronikli naším směrem.“

Jestliže si Jumpy myslel, že se bude moci s Akonany dohodnout, tak se mýlil. Ačkoliv mohl číst jejich myšlenky, útok přišel zcela nečekaně. Jen Betty Toufryová, která byla starší a zkušenější, vytušila zradu. Vrhla se na zem a strhla Jumpyho sebou dřív než chodbou pro-šlehlý první energetické paprsky.

Při pádu Jumpyho reflektor zhasl. Leželi v úplné tmě, zato Akonané představovali ideální cíl. Jumpy přesto zaváhal.

„Nestřílejte!“ řekl. „Chceme s vámi mluvit!“

Další salva dopadla těsně před oba mutanty. Protivník sice rozuměl, ale na

výzvu nereagoval. Nebyla jiná možnost. Jumpy vzal Betty za ruku a teleportoval za záda útočníků. Tentokrát už byl chytřejší, neozval se a rovnou střílel.

„Myslím, že bude lepší,“ řekl Jumpy při pohledu na pět mrtvých Akonanů, „vrátit se k ostatním. Třeba je něco na- padne. Nemá smysl, abychom šli dopředu sami. Zásobování proudem se určité řídí z nějaké centrály, a ta bude pod transmitterovou stanicí.“

O minutu později už byli zpátky v pasti.

Po krátké poradě Harl Defin řekl: „Teď víme, že tu opravdu jsou Akonané. Taký víme, že vědí o naší přítomnosti. Můžeme očekávat další komando a tomu musíme předejít. Navrhují, abychom pronikli dál k severu.”

Major Hofger se zeptal: „Jste si jistý, že prorazíte energetickou mříž? V krajním případě nás může Jumpy dopravit po jednom.”¹

„To by vyžadovalo příliš mnoho času. Raději všichni ustupte k protější straně haly. Bude tu trochu tepleji, ale nenechte se tím rušit. Bude to trvat nanejvýš padesát vteřin.”

Paladin se postavil před jasně svítící energetickou clonu, namířil impulzní dělo na stěží viditelné pozitrody a vypálil. Došlo k několika explozím, a pak se energetická mříž zhroutila.

Zatímco komando pokračovalo v cestě k severu a Akonané připravovali svůj největší časový experiment, muži zanechaní u vchodu byli stále stísněnější. Protože neměli rádiové spojení s kamarády, byli odkázáni jen na sebe. Spojení s paladinem taky nesměli navázat, pokud neměli zvláštní důvod.

Pak je znovu napadli termodraci.

Hadovité nestvůry pronikly do údolí ze všech stran a obklíčily vchod k transmitteru. Igenberg se svými muži se stáhl několik metrů do chodby a ještěři naráz, jako na povel, spustili laserové paprsky. Ty, které dopadly na skálu, ji rozbíjely a žhavé kameny dopadaly do jezírka. Voda syčela, z hladiny stoupala pára a znemožňovala výhled. Pozemšťané neztráceli nervy. Dobře mířenou palbou zneškodňovali jednoho ještěra za druhým a sami neměli žádné ztráty. Inteligence mutovaných tvorů nebyla nijak velká. Stačila na útok, ale ne na obranu.

Chodba byla tak široká, že v ní vedle sebe mohli stát vždy jen čtyři muži. Igenberg je vystřídal a řekl ostatním: „Věčně tuto pozici neudržíme. Musíme se buď stáhnout hlouběji do chodby, nebo se pokusit prorazit ven a navázat spojení s

WASHINGTONEM."

Jeden seržant odpověděl: „Naši lidé zmizeli v té chodbě a nevrátili se. Možná by bylo lepší pokusit se probít ven."

Než mohl Igenberg odpovědět, jeden

z mužů od vchodu zavolal: „Blíží se, pane! Jejich pořád víc!

Máme použít atomové granáty?"

Každý muž výsadkového komanda měl u sebe čtyři. Nebyly větší než slepičí vejce, ale jejich účinek byl zhoubný. Směly být použity jen na rozkaz velitele výsadku nebo v případě krajní nouze.

Igenberg usoudil, že tento případ nastal. „Snad se podaří ty bestie zastrašit. Povoluji Čtyři granáty. Ostatní ještě můžeme potřebovat. Mířte dobře!"

O chvíli později otřáslý údolím čtyři detonace. Několik desítek termodraků bylo roztrháno na kusy a ostatní zahнала tlaková vlna.

Poručík Igenberg se rozhodl dostat svoje muže do bezpečí dřív, než přijde třetí útok.

Navázal spojení s WASHINGTONEM.

Bully si právě lehl, aby si trochu odpočinul, když v jeho kabině zabzučel interkom. Plukovník Hirendell žádal o rozmluvu.

„Obrátil se na mě člen výsadkového komanda poručík

Igenberg. Major Holger ho zanechal u jeskyně, která je patrně

jedním ze vchodů do transmitteru. Igenberg byl napaden

termodraky a podle jeho názoru další útok už nevydrží. Spojení s Holgerem bylo přerušeno."

Bully se zeptal: „Máte hlášení, jak to vypadá s naší flotilou?"

„O tom jsem vás taky chtěl informovat. Kdyby nebylo našich lodí, vybavených Lem přístroji, planetární soustava Vegy by byla odsouzena k zániku. Zatím se podařilo zničit polovinu Dolanů a vypadá to, jako by se Dvojkondiční vzdali úmyslu zničit Pigell. Stahují se směrem ke dvacáté planetě."

Bully se na okamžik zamyslel, a pak řekl: „Asi už nemá smysl tajit naši přítomnost. Stejně si myslím, že nás dávno

lokalizovali. Nic se nestane, když zavoláme poručíka Igenberga a generála Isigonise. Sdělte poručíku Igenbergovi, že mu posíláme korvetu. Pokuste se navázat spojení s komandem a mutanty. Současně změňte pozici WASHINGTONU. Sestupte na pět kilometrů."

Pak se Bully podíval na postel, vzdychl si a šel na můstek. Ještě než byla katapultována korveta, přišlo hlášení od zaměřovačů. Ve vzdálenosti pěti kilometrů naskočily těžké jaderné reaktory. Muselo jít o stroje, které zásobují energií časový transmitter. Neznámý protivník připravoval experiment. WASHINGTON stál ve výšce pěti kilometrů nad severním pólem, když z povrchu planety náhle vyšlehl široký, rudě svítící paprsek. Zelený ochranný obal lodě neprorazil, ale rozlil se kolem

něj tak, že WASHINGTON byl celý obklopen silovým polem. Protože se nestalo nic jiného, plukovník Hirendell nepřijal žádné okamžité opatření.

Bully sledoval jev na panoramatické obrazovce. Z historie věděl, že časový transmitter může přenášet i objekty, které nejsou uvnitř stanice. Jedinou podmínkou je zahalit přepravované těleso absolutním nulovým polem.

„Pryč!" zařval Bully. „Co nejrychleji pryč!"

Hirendell zareagoval okamžitě.

Bohužel pozdě.

4.

V díře, hluboké sotva metr, se krčili dva muži. Půda byla promrzlá a kolem, se zvedaly sněhové závěje. Mezi nimi stál kulomet, pokrytý jinovatkou. Sněhem vedly úzké cestičky k dalším prohlubním, ve kterých dřepěli jiní muži a čekali na útok. Mnoho těchto děr zůstalo neobsazených.

Oba muži měli šedé uniformy, ale jejich hlavním oblečením byl šedobílý kožich, na němž se tvořily ledové kuličky. I hlavy obou mužů byly pokryty kožešinovými čepicemi, ze kterých

vyčnívaly jen oči, nos a ústa. Jeden z mužů měl brýle. Před nimi se rozprostírala zasněžená pláň, jen místy přerušená troskami domů, holými keři nebo zátarasy z ostnatého drátu. Obzor byl šedý a mraky vypadaly, že z nich každou chvíli začne sněžit. Teploměr klesl na pětadvacet pod nulou. „Hansi, člověče, my tu zhebнем. Z tyhle proklatý díry se živi nedostaneme.“

Voják s brýlemi přikývl. Aniž spustil oči z krajiny za ostnatým drátem, dělal něco s kulometem. Tlusté rukavice si nesundal. „Máš pravdu, Jurgene. Ti nahoře už nás dávno odepsali, ale generál to nebere na vědomí. Mužem buď zdrhnout nebo se vzdát.“

Jurgen se nejdřív podíval ke spojovacím chodbám, a pak řekl: „Kdyby tě někdo slyšel, odprásknou nás jako vzteklý psy.“

„Máj nás zastřelit naši nebo Rusové, to už máš jedno.“

Oba muži se opět odmlčeli. Fronta byla klidná, jen občas třeskl ojedinělý výstřel. „Člověk tady leží v hnusný studený díře a střílí po lidech, který mu nic neudělali. Je to na blití.“ „Oni na nás taky střílejí.“ „Jasně. Co jinýho máj dělat? My jsme je napadli.“

Jurgen si oklepal sních z kožichu. „Na tvým místě bych byl opatrnější, Hansi. Si piš, že já jsem do Ruska nechtěl, ale ptal se mě někdo? Prostě nás sem poslali a teď tady mrznem v tyhle zasraný díře.“

Hans přikývl a zadíval se na pláň před sebou. „Myslel jsem, že aspoň na Vánoce přijde pošta. A nic. Ale zvláštní přídělky pro pány důstojníky - ty přišly. A několik pytlů s komisárkem. V masovejch konzervách si můžeš nechat tak leda zdát.“

Psal se leden roku 1943 a ta pláň byla u Stalingradu.

„Rád bych věděl, kdy nás vystřídají.“ Jurgen pokrčil rameny.

„Až bude tma. Za hodinu nebo za dvě. Do ty doby zmrznem.“

Hans se nad hlavní kulometu podíval do země nikoho. V posledních dnech se zatraceně zmenšila. Napravo, téměř na dosah, bylo zničené město. Na několika místech hořelo a kouř

se táhl východním směrem. Známý rachot řítícího se zdiva už vojáci dlouho neslyšeli. Někdy zaslechli hukot zásobovacích letadel, která přistávala na silné poškozeném letišti, vyložila munici a potraviny, a na zpáteční cestu nabrala zraněné. Někdy taky důstojníky.

Místo toho se ozvaly jiné zvuky. Průzkumná letadla, která přelétala v minimální výšce a hledala kulometná hnízda. Tak bylo slyšet hvízdavý zvuk kat'uší a dunění explodujících střel. Zvuky války. Zvuky nesmyslné války.

„Támhle je jeden," řekl Hans. „Za bílýho dne!" Jurgen se podíval na černý bod, který se pomalu blížil. Za chvíli už bylo slyšet přerývaný rachot jako u rybářského kutru. Z bodu se stal dvouplošník.

„Sestřelíme ho," řekl Jurgen. Prohlásil to bez jakékoliv emoce, tak, jak ho to už dávno naučila válka. Hans přikývl.

Přikývl jen tak. Necítil žádnou nenávist k pilotovi ruského stroje. Bylo dokonce možné, že víc nenáviděl svého velitele. Jenže na něj nemohl střílet, zato střílet na Rusy byla povinnost. Tak tedy vystřelil.

Pak jím zmítala celá řada pocitů. Nejdřív měl radost, že se vůbec trefil. Pak ale, když se letoun zřítil a explodoval, zmocnilo se ho zděšení. Způsobil smrt člověka, o kterém mu namluvili, že to je nepřítel.

„Dostali jsme ho," řekl Jurgen. Pak si všiml výrazu Hansova obličeje. „Co je to s tebou? Ať jsem zatracenej, jestli nám za to lejtnant nedá zvláštní přiděl kořalky."

Hans přikývl. „Tolik stojí lidskej život - láhev kořalky. Zabil jsi ho kvůli tomu?"

„Co tím chceš říct? Samozřejmě jsem to neudělal kvůli flašce šnapsu. Prostě jsem sestřelil nepřátelskej letoun. To je všechno. Nemluv nesmysly."

Nad krajinou se smrákalo. Temné mraky táhly k západu, i když vítr při zemi

vál na opačnou stranu. Výhled se zhoršil a v zemi nikoho se už

nedaly rozeznat podrobnosti. Každý plot, každý pahýl ohořelého stromu byl stínem, který muže v zákopech znervózňoval. Zprava se blížily kroky. Konečně vystřídání! Ale nebylo to střídání. Byl to velitel čety, poddůstojník Gelbert a oznámil, že dnes večer žádné střídání nebude. Nejvyšší stupeň pohotovosti. Očekává se útok.

Jakmile poddůstojník odešel, Jurgen prohlásil na celé kolo, co si myslel. Tentokrát mu Hans přizvukoval.

Kolem půlnoci Jurgen řekl: „To bych rád věděl, kdy konečně nasaděj tu svou tajnou zbraň.“

„Tajnou zbraň!“ opakoval s výsměchem v hlase Hans. „Tomu sám nemůžeš věřit. Je to jen fatazie.“

Jurgen si myslel něco jiného. „To bych neřek. Něco přece jen existuje. Vzpomeň si na ty věci, co posílaj do Anglie. Je to těžká munice a dá se řídit. Na tajný zbrani se pracuje.“

„Jo, a kdy bude hotová? Nejspíš až po válce.“

Jurgen uviděl osvětlovací granát, který se na padáčku snášel do země nikoho. Pak ale koutkem oka zahlédl jiné světlo, které přicházelo shora. Mraky se rozptýlily, nad nimi se klenulo nebe plné hvězd. A uprostřed toho nebe stála nazelenale světélkující koule.

„Co to je?“

„Nemám ponětí, něco takového jsem nikdy neviděl. Letadlo to nemůže bejt, nehejbá se to. Prostě to jen stojí a svítí. Tajná zbraň...“

„Myslíš? A proč nic nedělá?“

„Počkej,“ řekl Hans. „Jen počkej...“

Pozemšťané pronikli o dalších pět set metrů dopředu, než znovu narazili na odpor. Tentokrát Akonané poslali protivníkovi vstříc nejméně deset moderních bojových robotů. Průnikem k severu se zároveň dostali hlouběji. Wuriu Sengu odhadoval, že nyní je nad nimi asi tři sta metrů skály. Před vnitřním zrakem rozeznal obří jeskyně plné přístrojů. O padesát metrů výš byla transmitterová stanice.

Díky Fellmeru Lloydovi je útok robotů nezaskočil. K obraně Pozemšťanů přispěla i Betty Toufryová.

„Nejsou to jen roboti, Fellmere. Mezi nimi jsou i Akonané. Zachytila jsem jejich myšlenkové impulzy. Dobře vědí, že jsme už pronikli do stanice. Pozorují nás od okamžiku, kdy jsme přistáli. Doufali, že stanici nenajdeme. Od nějakého Borgase dostali rozkaz zabít nejméně polovinu z nás. Borgas je patrně velitel. Chtěl by s některými z nás mluvit.“

Harl Defin kryl muže před nepřítelem.

K tomu ovšem potřeboval prostor. „Jděte všichni do úkrytů,“ požádal Pozemšťany. „Zařídíme to“ sami.“

Myšlenka, že šest Siganců s jedním robotem předčí výsadečkové komando o síle dvou set vojáků, už dnes nebyla tak nesmyslná jako před několika týdny. Zkušenosti prokázaly, že paladin předčí nejen dvě stě, ale za jistých podmínek i dva tisíce vojáků.

K přepadení došlo na místě, kde se chodba rozšiřovala a rozvětvovala. Paladin šel dál, komando zůstalo padesát metrů za ním. paladin se proměnil v pevnost dštící oheň. Jednal tak rychle, jak Harl Defin myslel. Nebyl tu ani okamžik leknutí nebo zaváhání. Dřív než Akonané a jejich roboti pochopili, co se děje, byli mrtví, respektive zničení. Akce netrvala ani padesát vteřin.

Jumpy suše konstatoval: „Dobrá práce, Harle Define! Kdyby to tak viděl tat'ka!“

Sengu pohlédl šikmo vzhůru. „Brzy přijde další útok a oni jsou už opatrnější. Navrhuji, abychom se spojili s WA-SHINGTONEM. Jumpy by mohl skočit k poručíkovi Igenbergovi a dát mu příslušné informace.“

Jumpy sice nerad opouštěl komando, ale přesto teleportoval zpátky k východu. Poručíka a jeho muže našel hned a hned taky videi stopy po boji s termodraky. Ale z myšlenkových impulzů deseti mužů vycítil naprostý zmatek. Jumpy přestal pátrat v jejich myslích a rovnou se zeptal: 1 „Co se stalo?“

„WASHINGTON! Navázali jsme s ním spojení a on nás chtěl dopravit na palubu. Sestoupil na několik kilometrů nad povrch - a pak z hor vyšlehl takový červený paprsek. Rozšířil se jako vějíř a zahalil loď,"

Jumpy vzhlédl s obavami k nebi. „A pak?"

„Pak WASHINGTON zmizel."

Jumpy se chvíli díval před sebe a najednou popadl poručíka za ruku. „Můžu skočit vždycky se dvěma lidmi," řekl. „Dopravím vás k ostatním a napadneme stanici."

Igenberg zaváhal. „Ale co WASHINGTON?"

„Akonané provedli časový experiment. Červeně světélkující vějíř je absolutní nulové pole. Co se nalézá v oblasti působnosti tohoto poleje posunuto v čase. Musíme se smířit s tím, že WASHINGTON nám zatím nemůže pomoci. A asi budeme rádi, pokud ho vůbec ještě někdy uvidíme..."

Důstojníci na velitelském můstku WASHINGTONU zděšeně hleděli na panoramatickou obrazovku. To, co na ní viděli, vypadalo jako historický film z doby před přibližně pěti sty lety.

Jenže všichni věděli, že to není film. Obraz byl skutečností.

Když se WASHINGTON dostal do absolutního nulového pole, bylo už na jakoukoliv akci pozdě. Kelmar nastavil časový transmitter tak, aby pozemská loď materializovala před pěti sty lety. Jakmile WASHINGTON zmizel, mohl se domnívat, že se experiment podařil. Nemohl vědět, že jde jen o částečný úspěch.

WASHINGTON byl sice přenesen v čase, ale ne o pět set, nýbrž přesně o čtyři sta devadesát tři roky. Současně s časovým přesunem došlo i ke změně místa. Následkem chybné funkce časového transmitteru ovládací pozitronika přihlédla k myšlenkovým impulsům několika tisíc Pozemšťanů na palubě lodi a zařadila je do časoprostorové struktury. A tak se stalo, že byl WASHINGTON vyvržen z planetární soustavy Vegy. Materializoval v lednu 1943 nad Stalingradem.

Reginald Bull byl jediným mužem na palubě, který byl na světě v době, kdy probíhala bitva u Stalingradu. Tehdy byl ale příliš malý, než aby chápal dosah událostí. Dnes, v relativní přítomnosti, byl naopak jediným mužem, který ji mohl pochopit.

Na panoramatické obrazovce bylo možné rozeznat podrobnosti.

Soumrak byl prosvětlený stovkami osvětlovacích granátů, které po celé délce fronty chvějivě stoupaly k nebi a pomalu se zase snášely k zemi. Pancéřovaná vozidla se pohybovala dopředu a střílela ze všech hlavních. Dráhy střel protínaly tmu. Z děr v zemi vyskakovali lidé a vrhali se proti tankům. Vypouštěli střely podobné raketám, ničili některé útočící tanky a byli sami smetáni explozemi. V blízkosti hořících trosek města bylo vidět boj muže proti muži. S nepochopitelnou krutostí a s chladnou zbraní v ruce se bojovalo o každou píd' země.

Všechny tyto události byly známé z dějin lidstva. Jenže ti, kteří nyní seděli před velkou panoramatickou obrazovkou, nebyli jen lidé. Byli to Pozemšťané, kteří už neznali hranice a národy.

Jejich vnímání události muselo být jiné, protože pro ně protivník nemohl pocházet ze Země.

„Lidé se zabíjejí navzájem!“ zvolal plukovník Hirendell. „To je nepochopitelné!“

Bully chápал, co se v něm odehrává a řekl: „Tohle byla poslední velká válka mezi lidma. Po ní došlo ještě k několika menším střetnutím, ale poté, co se objevili Arkonidani, se lidstvo spojilo. Bez ty události by trvalo ještě nejmíň dvě stě let, než by došlo k porozumění. Ale ta válka tam dole byla jedna z nejstrašnějších, k jakým kdy došlo. Myslím, že taky byla nejnesmyslnější. Tyhle úděsný řezi byste, plukovníku, mohl možná porozumět, kdybyste dokázal pochopit situaci tehdejšího lidstva. Tehdy byla absurdní i myšlenka na sjednocenou Evropu.“

Na východě bylo vidět záblesky výstřelů z děl. Asi o deset

vteřin později explodovaly granáty v blízkosti WA-SHINGTONU. To znamenalo, že loď byla objevena. Vzhledem k tomu, že měla projektovaný zelený ochranný štít, nehrozilo žádné nebezpečí. Zajímavé bylo to, že loď ostřelovaly obě strany. Obě ji považovaly za tajnou zbraň nepřitele.

Hirendell se nevydržel dívat na obrazovku. „Copak nemůžeme nic udělat? Nemyslím, že nás Akonané nechají v minulosti trvale, nemohli bychom tedy toho času využít?“

Bully zavrtěl hlavou. „My sami to nepozorujem, ale existujem jen v napůl hmotným stavu. Ale i kdybychom mohli zasáhnout do minulých událostí, nesměli bychom to udělat. Změnili bychom tím budoucnost. Miliony lidí by nezemřely a za pět set let by bylo o několik miliard Pozemšťanů víc. Ale nejen to: Mohli bychom vytvořit paralelní svět a naše Solární impérium by přestalo existovat. Ne, plukovníku, nemůžem udělat nic. Smíme jen přihlížet a poučit se. A doufat, že se brzo vrátíme do své přítomnosti.“

Jeden z důstojníků najednou vyskočil a zůstal stát s nepřítomným výrazem v očích uprostřed můstku.

Bully mu položil ruku na rameno. „Co je s váma, poručíku? Uvědomte si, že to, co vidíte, sice skutečně proběhlo, ale už hodně dávno. Ti lidé jsou mrtví už čtyři sta třidevadesát let. Představte si, že se díváte na film.“

Důstojník se několikrát nadechl, a pak řekl: „Pokusím se, maršále. Vy máte buněčný aktivátor a je vám už pět set let. Víte, co se děje tam dole. Nic to s vámi neudělá.“

„Vy si myslíte, že to se mnou ani nehne?“ Bully několikrát prošel můstkem. „Na to zapomeňte, poručíku. Moji předkové pocházeli z Německa a můj strýc u Stalingradu padl. O rok později byl můj otec zastřelen ve Francii. Mám všechny důvody brát tuhle všivou válku hodně osobně.“

Pak se otočil, sedl si do svého křesla, ale otočil je tak, aby už neviděl na obrazovku.

Poručík zůstal stát. „Byli naši předkové skutečně takoví?”

Bully odpověděl: „Hodně z těch, co bojujou tam dole, nemělo jinou možnost. Bojovali na rozkaz Šilenců a nevěděli, že skoro všichni musej zahynout. Nemohli se postavit proti rozkazu, protože by dopadli stejně. Byli v beznadějný situaci a zabíjet byla pro ně patrně jediná možnost, jak zapomenout na beznaděj a nesmyslnost jejich situace.”

Plukovník Hirendell řekl: „Já jsem to slyšel jinak. Četl jsem, že to byli hrdinové. Na obou stranách.”

„To je snůška nesmyslů,” zavrtěl hlavou Bully. „Nebyli žádní hrdinové. Hrdinství je jen pochybný výraz pro konání člověka, kterej se ocitl v bezvýchodný situaci a udělá to, co by za normálních okolností nikdy neudělal. Svým způsobem máte pravdu. Oni jsou hrdinové. Ale v jiným smyslu, než jak to chápete vy.”

Na panoramatické obrazovce se troskami města sunuly celé kolony tanků a zanechávaly za sebou krvavou stopu. Některé vybuchly, když se vojákům podařilo zasáhnout je protipancérovým granátem. Za tanky šla pěchota. Nepřítel už nemohl zůstat v zákopech. Krvavá řež začínala.

„Já už to nevydržím!” vykřikl kdosi. „Vypněte to někdo!”

Ale než mohl Bully dát rozkaz, panoramatická obrazovka pohasla sama od sebe.

Nejprve byla temná, pak po ní začaly přecházet abstraktní barevné obrazce. Když se opět projasnila, WASHINGTON stál nad horami, pod kterými se skrývala transmitterová stanice. Pětidimenzionální energetický výkon mezičasového transmiteru byl vyčerpaný. Stačil pouze na to, aby obří loď přenesl na půl hodiny do minulosti.

Bully pohlédl na nástěnný kalendář.

Bylo stále ještě 18. května 2436.

Něho lépe řečeno: Bylo zase 18. května 2436.

5.

Se zmizením WASHINGTONU nastala pro výsadkové komando zcela jiná situace. Major Holger byl nucen vzít na vědomí, že musí spoléhat jen na sebe a nemůže počítat s pomocí z vnějšku. Navrhl krátkou radu. Všichni zúčastnění se shodli, že za těchto okolností je nesmyslné napadat transmitterovou stanici a Akonany. Na druhou stranu se nechtěli vzdát dosažené pozice. Jumpy měl každou půlhodinu skočit na povrch a přesvědčit se, jestli se WASHINGTON nevrátil. Pokud ano, měl okamžitě navázat spojení se solárním maršálem Bullem a plukovníkem Hirendellem a požádat o další instrukce. S pomocí WASHINGTONU by se dobytí transmitterové stanice mělo podařit.

Harl Defin s paladinem převzal zajištění ze severu, Betty Toufryová se měla pokusit hlídat Akonany telepaticky. Muži výsadkového komanda byli rádi, že se mohou posadit a odpočinout si. Zatímco poručík Igenberg podával hlášení o boji s terrnodraky, Jumpy teleportoval na povrch planety. Červené energetické pole pohaslo, ale WASHINGTON nebyl nikde vidět. Jumpy se marně pokoušel zachytit myšlenkové impulzy Pozemšťanů. Nemohl vědět, že v tomto okamžiku jsou v minulosti téměř o pět set let pozadu a ve vzdálenosti dvacet sedm světelných let.

Když byl napaden dvěma terrnodraky, teleportoval zpátky ke komandu, přičemž jako vodící impuls použil myšlenky Betty Toufryové.

Rozhodli se počkat ještě půl hodiny.

Mezitím se Betty Toufryové podařilo vyznat se ve změti myšlenek Akonanů. Dokonce mohla vybrat několik jasných a zřetelných myšlenek.

„Velitelem stanice a vedoucím vědeckým pracovníkem je jistý Falcon. Společně s nějakým Kelmarem, který je označován za časového specialistu, provedli časový experiment. Poslali WASHINGTON do minulosti. Ale nejsou si jistí, jestli se pokus

podařil. Loď sice zmizela z jejich obrazovek, ale časový transponder pracuje nepravidelně. Obávají se, že se WASHINGTON vrátí - a nemohou tomu zabránit."

„Zatracená banda!" zaklel Holger. „Klidně si pošlou naše lidi do minulosti! Kdybych tak toho Kelmara dopadl!"

Betty Toufryová se nedala rušit.

„Je tu ještě něco, na co jsem přišla,"

řekla. „I když se Kelmarovi nepodařilo odhalit tajemství Časového transponderu do všech podrobností, přesto měl dost času i příležitosti všechna dostupná data přehrát, zkopírovat a předat svému nadřízenému v Modré soustavě. Takže tam vědí, na jakém principu transponder pracuje. Tím sice není řečeno, že si ho mohou sami sestavit, ale musíme počítat s tím, že se o to pokusí. Kromě toho Falcon s jistým zadostiučiněním myslel na to, že Dvojkondiční podezírají z časových experimentů nás, Pozemšťany. Ví se o tom i v Modré soustavě. A to je důvod, proč se nevzdali stanice na Pigellu. Mohou si vesele experimentovat dál, s jediným cílem, zničit Solární impérium." „Nakonec ostrouhají," prohlásil Jumpy. „A jakmile Dvojkondiční pochopí, že zločinci nejsme my, ale Akonané, povede se jim zle."

„To máš pravdu," přisvědčil Wuriu Sengu. „Zbývá jen přesvědčit Dvojkondiční. Jak to chceš udělat?"

„Něco už víme. Zapomněl jsi na Aser Kina? Jednoho dne se nám podaří oddělit a usmrtit symbionta tak, aby při tom Dvojkondiční neutrpěl žádnou újmu. Jakmile budou moci myslet samostatně, uvěří nám."

„Doufejme, že máš pravdu," poznamenal major Holger.

O půl hodiny později se Jumpy soustředil a skočil. O zlomek vteřiny později se materializoval na povrchu. Tentokrát uviděl WASHINGTON.

Vedoucí vědeckého týmu Falcon musel spolknout hned dva neúspěchy.

„Experiment se nezdařil," řekl Kelmar, když se

WASHINGTON zase objevil na obrazovce transponderové stanice. „Mám pro to jen jedno vysvětlení: že totiž není dostatek energie k udržení lodi v minulosti. Nepodařilo se ji tam úplně materializovat, jinak by musela zůstat v minulosti. Takhle ale byla v neustálém spojení s absolutním nulovým polem naší stanice. Nedokážu říct, jak daleko ji můžeme přemístit v prostoru, ale vzdálenost nehraje roli.“

„Mohli bychom ji poslat do budoucnosti,“ navrhl Falcon.

„Zatím se nevrátilo nic, co jsme tam poslali.“

„Víte stejně dobře jako já, že k tomu je třeba ještě víc energie. Nepodařilo by se nám to. Nemáme jinou možnost, než spojit se s Modrou soustavou a požádat o pomoc.“

„Na to jsem myslel taky, ale považuji to za předčasné. Pozemšťané by hovor docela jistě zachytili a okamžitě by jednali. Jen bychom urychlili náš zánik.“

„Pozemské komando je ale stále ještě v pasti. Spojte se s lodí a řekněte velíte-

li, že pokud nás napadne, zabijeme zajatce.“

Falcon přikývl.

„To není Špatný nápad. Stále ještě máme trumfy v rukou.“

Ale Falconova radost neměla dlouhého trvání. Do místnosti vstoupil generál Borgas, velitel obrany transponderu. Vypadal ustaraně.

„Co je?“ zeptal se rychle Falcon.

„Vetřelci odrazili už druhý útok. Zničili víc než deset bojových robotů a zabili deset mých vojáků. Prostřednictvím obrazovky jsem sledoval boj. Mají s sebou mimořádně silného Halut'ana. Za porážku vděčíme jen jemu. Jaké jsou vaše rozkazy?“

Falcon byl viditelně rozzlobený. „Ohlásím Radě vaše selhání. Víte dobře, jak je toto zařízení důležité. Obávám se, že následky nebudou pro vás příliš potěšující.“

Generál mlčky odešel.

„Chudák - bude si dělat starosti,“ řekl soucitně Kelmar.

„Ať si je dělá. Třeba ho tím spíš něco napadne.“

Falcon se otočil a uskutečnil nějaká propojení. Jedna z obrazovek se rozsvítila a na ní se objevili Pozemšťané. Falcon je chvíli sledoval, a pak řekl: „Podle mého názoru se pohybují příliš klidně. Skoro to vypadá, jako by na něco čekali. Obávám se, že to neznamena nic dobrého. Další experimenty s transmitters nemají v této chvíli smysl. Mobilizujte vědce a připravte je na obranu stanice." Útok Akonanů byl neobyčejně silný. Generál Borgas se rozhodl, že blíž už Pozemšťany nepustí. Podařilo se mu vylákat je do jedné z hal před samotnou stanicí, ve které nestály žádné důležité přístroje. Co by se tam případně zničilo, mohlo být snadno nahrazeno.

Pro generála byla situace víc než zoufalá. Byl dvakrát poražen a vetřelcům se podařilo proniknout do stanice. Věděl, že celá jeho budoucnost závisí na třetím střetnutí. Musel Pozemšťany zničit, jinak jeho vojenská kariéra skončila. Jen člověk, který posuzoval následující události z tohoto hlediska, mohl pochopit obrovské nasazení obránců transmitteru, vedoucí až k sebezníčení.

Obrovský sál se proměnil v ohnivě bitevní pole. Pozemšťané naštěstí našli dostatek úkrytů za sokly přístrojů a bloky generátorů, takže první útok přestáli bez velkých ztrát. Pak nastoupil do akce paladin. Pomocí impulzních děl zničil celou řadu bojových robotů, které zarytě útočily, protože tak byly naprogramovány. Harl Defin pohyboval svým robotem s takovou rychlostí, že ho lidské oči nebyly schopné sledovat. Útočící roboty jednoduše převálcoval, a sám přešel do útoku.

Jumpy a Betty Toufryová leželi vedle sebe, za Širokou a asi půl metru vysokou kovovou lištou. Pracovali společně.

Telekineticky zvedali Akonany z úkrytů a nechávali je padat z velké výšky.

Holger postupoval naprosto bezohledně. Věděl, jak moc záleží na tom, kdy se dostanou k výtahu, který vedl do vlastní

transmitterové stanice. Za pět minut zasáhne WASHINGTON. Do té doby musí být boj v podzemí rozhodnutý.

Akonané měli výrazně větší ztráty než-Pozemšťané, ale přesto bylo rozhodnutí ještě daleko. Ani paladin nemohl dělat víc. Nelze zabít protivníka, kterého člověk nevidí. K tomu se přidávala skutečnost, že Akonané měli jako obránci lepší pozice.

Jumpy si všiml, že na něj major Holger kývl. Po čtyřech se proplazil až k němu.

„WASHINGTON může každou chvíli zaútočit. Musíme něco podniknout, Jumpy. Nemohl bys skočit s paladinem dolů do stanice? Domnívám se, že Akonané koncentrovali obranu na tento úsek. Kdyby se vám podařilo dobýt transmitter, bude tím zlomen odpor i tady. Asi to bude jediná možnost, jak ukončit boj.“

Jumpy přikývl a odplazil se zpátky. Paladin stál asi třicet metrů od něj uprostřed haly. Jumpy teleportoval na krátkou vzdálenost za jeho záda a zahulákal; „Slyšíš mě, Harle Define?“

„Kryj se!“ zazněl hlas z reproduktoru. „Tady nemůžeš...“

„To víš, že můžu,“ protestoval Jumpy. „Máme teleportovat do transmitterové haly a udělat tam pořádek. S těmi několika figurkami si tady komando už poradí. Drž se mě!“

Ještě než mohl Harl Defin souhlasit nebo odmítnout, Jumpy s ním, pěti dalšími Siganci a robotem paladinem skočil skrz padesát metrů silnou skálu.

Materializovali se v řídicí místnosti transmitteru.

První, co viděli, bylo zděšení ve tvářích dvou Akonanů.

Byli to Falcon a Kelmar, kteří si nijak nedovedli vysvětlit náhlé objevení obrovského Halut'ana. Jejich úžas ještě stoupl, když pohasly všechny obrazovky, které zprostředkovaly spojení se satelitní televizí. WASHINGTON zaútočil.

Po třiceti minutách, když uplynula domluvená lhůta, dal plukovník Hirendell rozkaz k útoku. Impulzními a vibračními

děly zničil nejprve všechny přijímací stanice pro satelity, přenášející obraz. Když to bylo splněno, nechal Hirendell svrhnout malou nukleární bombu. Vyhloubila kráter, do kterého stékala žhavá láva. Hloubka kráteru byla asi třicet metrů, zatímco transmitterová stanice se nalézala asi dvě stě metrů pod povrchem. Atomová bomba neměla být ničím jiným než varováním. Aby zničil celou stanici, musel by Bully nasadit jiné prostředky.

Jenže to neměl v úmyslu.

Obří vlajková loď pomalu klesala a přistála přesně v místě, pod kterým přístroje zaregistrovaly silný zdroj záření atomových reaktorů. Přesnější měření potvrdila, že WASHINGTON se nalézá přímo nad transmitterovou stanicí.

Bully dal rozkaz k vypuštění několika korvet, létajících obrněnců a bojových robotů, za nimi následovala přepadová komanda. Ta okamžitě začala s hledáním vstupů. Navzdory Hirendellovým protestům si i Bully oblékl bojový oděv starých Arkonidanů a se skupinou specialistů opustil loď. Nedokázal zůstat na palubě, zatímco venku mělo padnout rozhodnutí.

Okamžitě navázal spojení s ostatními skupinami.

Jeden z létajících obrněnců přistál těsně vedle Bullyho, Z otevřených dvířek vyskočil důstojník, ani pořádně nezasalutoval a okamžitě hlásil:

„Pane, našli jsme vchod. Je na druhé straně, za těmi pahorky. Termodraci tam nejsou.“

„Jste si tím jistý, seržante?“

„Úplně jistý, pane. Jde o antigravitač-ní výtah, který spadá kolmo dolů. Byl velmi dobře maskovaný kovovou deskou, na které ležely kameny, Dáte rozkaz k proniknutí dovnitř?“

Bully na okamžik zaváhal, a pak řekl: „Nemám jinou možnost. Korvety a obrněnci ať nadále sledují krajinu nad stanicí.“

Musíme se pokusit navázat co nejrychleji spojení s majorem Holgerem. Svolejte všechna komanda, seržante. Za pět minut pronikneme dovnitř.“

'Pak se Bully pustil k výtahu.

Šlo o čtvercový otvor o délce strany pět metrů. Asi dva metry pod vrchním kovovým plátem, který byl odsunutý, se nalézala další plosina. Šlo o nosnou plochu výtahu, která se pohybovala v anti-gravitačním poli. Princip byl jiný než u pozemských výtahů. Tam nebyly žádné nosné plošiny, nýbrž přepravovaný byl přímo uchopen silovým polem.

Ještě než Bully nastoupil do výtahu, obdržel zprávu, že o pět set metrů dál západním směrem byl objeven další vchod. Tam nešlo o výtah, ale o příkře spadající chodbu. Energetické jištění už bylo odstraněno.

Bully tedy věděl, že Akonané už jsou varováni. Žádoucí byl co největší spěch.

Zatímco Bully se svými muži klesal do hloubky, zvuk ve vysílače slábl. Když dosáhli hloubky dvou set metrů, umlkl úplně.

Bully věděl, jak vypadá transponderová stanice. Samotná časová stanice sestávala ze tří sálů o průměru osm set a výšce tři set metrů a mezi nimi byla místnost s vlastním transponderem. Ve třech ostatních byly konvertory sluneční energie. V nich se sluneční energie přetvářela na pracovní.

Padesát metrů pod těmito prostory bylo dvanáct do kruhu uspořádaných místností s přístroji, laboratořemi, dílnami, skladem náhradních dílů a potravin. Obě části stanice byly opět spojeny výtahy.

Náhle se plošina zastavila.

Nalézali se v transponderové stanici.

Bullyho nejvíce překvapilo, že zatím nebyli napadeni. Přesto byl pevně přesvědčený, že jejich průnik byl zpozorován. Buďto měla být ukolébána jeho ostražitost nebo Holger se svým komandem zaměstnal Akonany tak, že odvrátil jejich pozornost od dění na povrchu Pi-gellu. Náhle se obnovilo i spojení mezi skupinami

Ani když se obě skupiny spojily, nepotkali Pozemšťané

jediného Akonana. Jako by časová stanice byla opuštěná. Když dorazili do centra stanice, Bully opatrně otevřel jedny dveře. Naskytl se mu prapodivný pohled. Dva Akonané stáli u ovládacího pultu a s vytřeštěnými očima na něco zírali.

Bully si oddechl, když pochopil příčinu jejich úžasu. Uprostřed místnosti se tyčil paladin I a vedle něj se mračil Jumpy.

Na obou stranách panovalo mlčení. Do řídící centrály vešli s Bullyrn jen dva důstojníci, ostatní dál prohledávali stanici. Z dálky byla slyšet detonace.

Jumpy ukázal vznešeným gestem na oba Akonany a pípnul: „To jsou dva hlavní machři! Přečetl jsem si jejich myšlenky — a že si toho mysleli celé hromady! Ten vlevo je Falcon, šéf vědců. Druhý se jmenuje Kelmar a je to časový specialista. To on poslal WASHINGTON do minulosti. Pokus se našťestí nepodařil. Za obranu stanice je odpovědný nějaký Borgas. Nasadil všechny síly proti Holgerovi. Asi nepočítal s tím, že by mohl být napaden shora.“

„Všichni se dopouštíme chyb,“ konstatoval Bully, ale nespouštěl z očí oba Akonany. „Považujte se za zajatce. Budete dopraveni na Zemi, kde učiníte výpověď. Samotná časová stanice nás nezajímá, spíš to, aby se tu už neprováděly žádné experimenty. Sami dobře víte, proč.“

Falconovi se zjevně ulevilo, že už tu není sám s Halut'anem. Vyhliídka na zjetí na Zemi byla přijatelnější. Řekl:

„Dozvíte se všechno, co vím sám. Ale budete se muset vypořádat s generálem Borgasem a jeho ozbrojenci. Nemyslím, že se vzdá tak lehce jako my. My nemáme co ztratit. Borgas je voják a ti si vždycky myslí, že mohou ztratit víc než život.“

Bully hned neodpověděl. Nejdřív se podíval na Jumpyho, který přikývl. To znamenalo, že Akonan mluví pravdu.

Bully chtěl za každou cenu zabránit krveprolití, a tak ještě řekl: „Nemůžete se spojit s Borgasem a dát mu rozkaz k zastavení

boje?"

Falcon zavrtěl hlavou. „Je mým podřízeným, ale ne ve věci obrany. Dopustil se několika chyb, například včas nerozpoznal nebezpečí, a tak se pokusí chyby napravit. Nemohu mu v ničem bránit."

„A co vědci? Jsou i oni povinni bojovat?"

„Promluví s nimi. Budou si moci vybrat zajetí nebo se přidat k obraně."

Bully neměl jinou možnost než přijmout tuto nabídku.

Když se po celé stanici rozzářily obrazovky a na nich se objevil Falconův obličej, ustala střelba. Šéf výzkumníků informoval o situaci a vyzval ke kapitulaci.

Generál Borgas zvedl zbraň a vystřelil do obrazovky.

„Budeme bojovat!" vykřikl. „Nevzdáme se!"

Tím boj propukl znovu.

Ale nahoře v řídicí centrále Jumpy náhle skočil na Falcona a strhl ho od kamery. „Prohlédl jsem tě!" vykřikl. „Proto ses tak ochotně vzdal! Umíš dát svým myšlenkám žádoucí směr. Ale na jediný okamžik jsi nebyl dost opatrný. Teď vím, proč jsi tak klidný. Kdy jsi zapojil zničující zařízení?"

„Ve válce jsou dovoleny všechny prostředky, skrčku. Ostatně jsem to neudělal já, zapojilo se automaticky v okamžiku, kdy jsem promluvil. Pro automatické řízení bylo heslem slovo „kapitulace"."

Bully přistoupil k vědci. „Jak dlouho to bude trvat? Mluvte!"

„Ode mě se nedozvíte, kdy atomová nálož vybuchne. Ten okamžik neznám ani já. Může to trvat půl hodiny, ale taky čtyřicet hodin."

Jumpy přikývl.

„Dopravíme vás do naší lodi. Komando vyklidí stanici. Vaši lidé mají možnost buď zůstat nebo odejít s námi."

Po krátké poradě s Jumpem a Harlernem Definem se Bully s oběma zajatci a v doprovodu svých mužů vydal na zpáteční cestu. Jumpy teleportoval s paladimem do strojovery. Harl

Defin nastavil reproduktor na maximální hlasitost:

„Na rozkaz státního maršála se všichni odeberou do bezpečí na loď WASHINGTON. Stanice bude odstřelena. Čas odstřelu neznámý. Pokud použijete chodby, nahoru se bez problémů dostanete výtahem. Další výtah vede až na povrch. Pospěšte si!"

Začal překotný ústup. Šlo o závod s časem. Generál Borgas řval rozkazy, ale nemohl zabránit tomu, že mnozí Akonané zahodili zbraně a utíkali společně s Pozemšťany. Zajetí jim bylo milejší než smrt. Holger dorazil k antigravitační šachtě. Zůstal u ní a staral se, aby nosná plošina nebyla přetěžovaná. Do jeho úlevy nad ukončením boje se mísil úžas. Ještě před několika minutami proti sobě Pozemšťané a Akonané stříleli, nyní stáli vedle sebe na nosné plošině. Strach ze smrti jim dal zapomenout na nepřátelství.

Teprve když byli všichni Pozemšťané v bezpečí, Jumpy s paladinem teleportovali na povrch planety.

Pozemšťané i Akonané nastupovali tak rychle, jak to jen šlo. Korvety a létající obrněnci byli navedeni do hangárů.

WASHINGTON byl připravený ke startu.

Hluboko pod ním, ve skalnatém krunýři Pigellu tikaly hodiny...

Překotný ústup Pozemšťanů z transmi-terové stanice měl svoje výhody. Když nastal klid, Borgas si uvědomil, že většina jeho mužů odešla. Na stanici zůstalo asi třicet mužů.

Borgas věděl, že exploze může nastat každou chvíli. Akonané sami zabudovali ničivé zařízení a naprogramovali je. Aktivaci zařídilo Falconem pronesené slovo kapitulace.

„Musíme změnit program!" řekl generál. „Rada Modré soustavy mě pověřila obranou stanice. Nejsem vědec. Kdo z vás by byl schopný pozměnit pozitron-ní program? Na něm záleží, jestli přežijeme."

Přihlásilo se několik Akonanů. Byli to vědci s vojenským výcvikem. Ale než s tím začali, jeden z nich zvedl zbraň a zastřelil generála Borgase.

WASHINGTON vystoupil do výšky pěti kilometrů a stál přímo nad severním pólem Pigellu.

Bráno z tohoto místa ležela podzemní transmitterová stanice na obzoru. Bully navázal hyperrádiové spojení s Terranií a předal všechny dosud získané údaje s tím, aby byly okamžitě dopraveny k NATHANOVÍ na Měsíc a výsledky obratem zaslány zpět.

Bullymu bylo jasné, že v tomto okamžiku nemůže přesvědčit Dvojkondiční, kdo je odpovědný za experimenty na Pigellu. Možné ale bylo navázat kontakt s Dvoj kondičními, kteří napadli soustavu Vegy. Podle posledních informací generála Isigonise se Dolany daly na ústup. Přešly na oběžnou dráhu kolem Vegy, kde se patrně chtěly shromáždit k novému útoku.

Když konečně došla odpověď NATHANA, jen potvrdila výpověď vědce Falcona. Všechny vědecké i technické údaje o časovém transmiteru byly odeslány Radě Modré soustavy. Z této skutečnosti NATHAN vyvodil, že na mateřské planetě Akonanů už začali se stavbou vlastního časového transmiteru. Bully se díval na fólii s tímto oznámením a posadil se. Na Pigellu dobyli vítězství a vzali Akonanům transmitter. Se vši pravděpodobností bude tento transmitter existovat už jen několik minut nebo hodin.

Jenže brzy bude stát nový. Akonané se svého plánu nevzdají. Tím si ovšem sami podepsali rozsudek smrti. Dvojkondiční si Časové experimenty okamžitě lokalizují a napadnou Modrou soustavu. Budou muset konstatovat, že experimenty s časem provádějí Akonané a ne Pozemšťané.

Z toho vyplývají pro Dvojkondiční dvě věci: Pozemšťany je třeba nechat na pokoji a Akonany zničit. Nebo Pozemšťané předběhnou události a oficiálně vyhlásí Akonu válku.

Nebylo to poprvé, co Bully litoval, že Perry Rhodan zmizel. Teď ležela veškerá tíha zodpovědnosti na něm. A on v té chvíli nevěděl, jak by se měl rozhodnout.

Plukovník Hirendeíl ho vyrušil ze zamyšlení. „Exploze! Zničující zařízení bylo tedy nastaveno na dvě hodiny. Měli jsme dost času na záchranu zbylých Akonanů.”

Jasný záblesk, který přehlušil jakýkoliv jiný obraz, pomalu vybledl. Pohoří, už jednou zpustošené, se proměnilo v jezero žhavé, světélkující lávy. Nad ním se zvedal atomový hřib. V hladkém povrchu jezera v kráteru 'náhle nastal pohyb. V lávě se tvořily bubliny a stoupaly nad tekutý kámen. Pak se jezero propadlo. Láva pronikla do stanice a zaplnila jeskyně.

Bully prohlásil s hořkostí v hlase: „Generál Borgas si splnil poslední přání. Zemřel jako hrdina. Škoda, že s námi nepodnikl ten výlet do minulosti. Možná by se poučil z bitvy u Stalingradu. Takto připravil sobě i svým lidem takový malý Stalingrad. Zemřít zbytečně -kdysi to byl ideál. Jak jen může někdo zapomenout, že má jen jeden život! A že je zločin jej jen tak zahodit!” Pak složil zprávu od NATHANA, strčil ji do kapsy a vstal. „Plukovníku Hirendeíli, naprogramujte cestu k Zemi! Získali jsme nové • zkušenosti a změníme taktiku. Generál Isigonis je zde hotov. V každém případě víme, co máme dělat. Naším nepřítelem nejsou Dvojkondiční, ale Akonané.”

O půl hodiny později WASHINGTON opustil planetární soustavu Vegy a zmizel v lineárním prostoru, • Za ním zůstala planeta, na jejímž severním pólu stále zuřil atomový požár. Požár, který pohltit fantastický vynález minulých dob.

Z německého originálu Experimente mit der Zeit, vydaného nakladatelstvím Arthur Moewig Verlag v Mnichově roku 1971, přeložila Anna Štorkánová. Vydal jako svou čtyřtisící dvoustou osmou publikaci IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha I, roku 2002. Odpovědná redakčionka Jolana Čermáková-
Výtvarný redaktor Radek Novotný. Sazbu zhotovilo grafické studio Tanga, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha I. Vytiskla NAVA, s. r. o., Hankova 6, Plzeň. Vydání první. Tematická skupina 13/34.